หนึ่ง

แต่งงานกับข้าสิ

โรงเตี๊ยมอันอัน บนระเบียงชั้นสอง

ชายหนุ่มผู้หนึ่งนั่งทอดอารมณ์ในวันที่หิมะตก มือขวาถือจอกชาร้อน มือซ้ายยื่นไปรองเกล็ดหิมะที่ร่วงหล่นจากฟ้าด้วยท่วงท่าดั่งบัณฑิตผู้ทรงภูมิ เอ่ยเสียงออกมาดั่งนักดนตรีกำลังขับขาน

“เหมันตฤดูมาเยือน เกล็ดขาวที่โปรยปรายจากฟากฟ้า เกล็ดแล้วเกล็ดเล่า ปกคลุมสีเขียวของพื้นหญ้าจนกลายเป็นสีขาว”

“หิมะตกก็คือหิมะตก จะร่ายยาวไปเพื่ออันใด” หญิงสาวผู้หนึ่งพลันเอ่ยขัดขึ้นมา

“เจ้าช่างไม่รู้จักสุนทรีย์ในการใช้ชีวิต สมองน้อยๆ ของเจ้านี่ เฮ้อ... เกินเยียวยา”

“เจ้าว่าข้าโง่หรือ” หญิงสาวผู้นั้นเชิดหน้าถามอย่างเอาเรื่อง

“ข้ามิกล้า” ชายหนุ่มผู้นั้นโค้งขออภัยอย่างมีมารยาท

“ก็ดี หากเจ้ากล้า ข้าจะเอาเกล็ดขาวๆ นั่นยัดใส่ก้นเจ้าเสียเดี๋ยวนี้”

“ช่างพูดจาไม่ไว้หน้าตาตัวเองเลย”

“แล้วเจ้ามีปัญหาอะไร”

“ปัญญาชนย่อมไม่ถือสาคนพาล”

“นี่เจ้า!”

หญิงสาวท่าทางห้าวหาญเกินสตรีพูดต่อปากต่อคำกับชายหนุ่มผู้นั้นอย่างไม่ลดละ จนสาวใช้ของนางทนไม่ไหวในความไร้ซึ่งกิริยามารยาทที่กุลสตรีพึงมี ต้องเอ่ยขัดด้วยน้ำเสียงแลดูเหนื่อยใจ

“หยุดเถอะเจ้าค่ะคุณหนู คุณชาย วันนี้จะมาปรึกษาวางแผนสิ่งใดกันก็รีบพูดกันเถอะเจ้าค่ะ เดี๋ยวนายท่านจะกลับมาเสียก่อน” เสี่ยวจีเหนื่อยใจกับคุณหนูหม่าลี่หรูของนางนัก นามว่าลี่หรู แปลว่าดั่งความงาม ก็คงมีแค่หน้าตาของคุณหนูกระมังที่งดงามสมชื่อ ส่วนความเป็นกุลสตรีนั้นหามีไม่

หม่าลี่หรูเป็นบุตรสาวเพียงคนเดียวของหม่าลี่กว่าง ซึ่งรับราชการเป็นราชบัณฑิตอยู่ในสำนักราชบัณฑิต ทำหน้าที่เป็นอาจารย์ถวายการสอนความรู้แก่เหล่าองค์ชาย บิดาของลี่หรูเป็นบัณฑิต แต่ตัวนางนั้นแค่ได้เห็นหนังสือดวงตากลมโตก็จะปิดลงเสียให้ได้ สู้ให้นางถือดาบออกรบ นางยังจะเต็มใจเสียมากกว่า

วันนี้ที่หม่าลี่หรูนัดให้หยางซีหลิวมาพบก็เพื่อปรึกษาหารือ คิดหาวิธีขัดขวางการแต่งงานระหว่างเขากับนาง

หยางซีหลิวเป็นผู้ช่วยหัวหน้าหน่วยตรวจสอบแห่งกรมอาญา สอบรับราชการได้ตั้งแต่อายุยังน้อย เมื่อปฏิบัติงานแลดูเคร่งขรึมน่าเชื่อถือ แต่นอกเวลางานแล้วเขาจะสลัดภาพนั้นไปเสียสิ้น กลายเป็นบุรุษรูปงามที่หว่านเสน่ห์เกี้ยวหญิงงามไปทั่วเมืองหลวง หยางซีหลิวเป็นบุตรชายเพียงคนเดียวของราชบัณฑิตหยางซือจิ้น ผู้เป็นสหายสนิทกับบิดาของหม่าลี่หรู บิดาของทั้งสองคนตกลงกันว่าจะให้บุตรชายและบุตรสาวของแต่ละคนมาแต่งงานกัน

หยางซีหลิวอายุมากกว่าหม่าลี่หรูสองปี แต่คบหากันเป็นสหาย ไม่ใช่ว่าหยางซีหลิวไม่ถือ แต่หม่าลี่หรูไม่ให้ถือ นางไม่อยากเรียกหยางซีหลิวว่า ‘พี่ซีหลิว’ เพราะแค่คิดนางก็คลื่นไส้แล้ว

ทั้งสองเติบโตมาด้วยกัน รู้ไส้รู้พุงกันหมดสิ้น หม่าลี่หรูคิดว่าหยางซีหลิวก็เหมือนชื่อของเขานั่นแหละ เป็นดั่งสายน้ำที่ไหลไปเรื่อยๆ ไหลได้เรื่อยๆ

หม่าลี่หรูจับบ่าข้างหนึ่งของหยางซีหลิว กล่าวด้วยสีหน้าจริงจัง “ซีหลิว

เจ้าต้องคิดหาวิธี ทำอย่างไรก็ได้ให้เราไม่ต้องแต่งงานกัน"...ข้าจะไม่มีวันแต่งกับคนหน้าบัณฑิตแต่จิตใจปลาไหลอย่างเจ้าแน่นอน

"ลี่หรู ข้าก็พอมีวิธีอยู่ในใจ" หยางซีหลิวก็ไม่อยากแต่งกับหม่าลี่หรูเช่นกัน นางนั้นอยู่เฉยได้ไม่ถึงอึดใจ กระโดดไปทางโน้นที ย่องมาทางนี้ที ตอนที่ทั้งสองยังเด็ก เขาต้องยอมเป็นม้าให้นางขี่ ยอมเป็นบันไดให้นางปีน หากเขาแต่งนางเข้าจวน ชีวิตของเขาคงหาความสงบสุขไม่ได้อีกเป็นแน่

"รีบว่ามา" หม่าลี่หรูรอฟังแผนการ

"เอาอย่างนี้ เจ้าก็ไปออกบวชเสีย ออกบวชแล้วเจ้าก็ไม่ต้องแต่งงานอยู่ในพระธรรมบ้าง ปากของเจ้าจะได้สงบ" หยางซีหลิวพยักหน้าเห็นด้วยกับความคิดของตัวเองยิ่งนัก

"หยางซีหลิว เรื่องอะไรจะให้ข้าไปบวช เหตุใดเจ้าไม่ไปบวชเอง" กล้าหลอกด่าว่านางปากเสียหรือ

"ข้าบวชไม่ได้หรอก" หยางซีหลิวถอนหายใจ

"เพราะเหตุใด" หม่าลี่หรูอยากรู้นัก

"เฮ้อ...เจ้าไม่รู้หรือว่ายังมีหญิงงามอีกหลายนางรอคอยข้าอยู่ หากข้าออกบวชเสียแล้ว ก็จะมิเป็นการทำร้ายจิตใจของพวกนางหรอกหรือ" หยางซีหลิวส่ายหน้าอย่างไม่รู้จะทำอันใดจริงๆ

"นี่เจ้า!" หม่าลี่หรูอยากกระโดดถีบเจ้าปลาไหลซีหลิวนี่นัก

ทางด้านโต๊ะข้างๆ มีชายหนุ่มผู้หนึ่งนั่งอยู่ เขายกถ้วยชาขึ้นเป่าไล่ความร้อนเบาๆ และจิบเล็กน้อย ใบหน้ามีรอยยิ้มที่นานๆ จะได้เห็นบนใบหน้าเขาสักครั้งหนึ่ง เพราะปกติแล้วเขาจะเย็นชาใส่ผู้ที่ไม่สนิทด้วย ซึ่งจนถึงเดี๋ยวนี้ผู้ที่เขาสนิทด้วยมีอยู่เพียงห้าคนเท่านั้น

วันนี้เขาเข้ามานั่งอยู่ในโรงเตี๊ยมอันอันอย่างมีจุดประสงค์ เขารออยู่ราวครึ่งก้านธูปก็มีชายที่จัดว่ารูปงามคนหนึ่งและหญิงสาวที่หน้าตาดีอีกคนหนึ่งเดินเข้ามาจับจองโต๊ะข้างๆ ทั้งสองเปิดฉากปะทะคารมกันตั้งแต่เข้ามาจนกระทั่ง

ตอนนี้ยังไม่หยุด หญิงสาวผู้นี้ก็คือจุดประสงค์ที่ทำให้เขามารออยู่ที่นี่

หม่าลี่หรูไม่รู้ว่าเขาเป็นใคร แต่เขารู้จักนางเพราะเขารู้จักบิดาของนาง และเขาก็สนใจในตัวนางมานานแล้ว นิสัยแก่นแก้ว โผงผาง ไม่สมเป็นกุลสตรี ไม่เฉียดใกล้คำว่าหญิงสาวผู้น่าทะนุถนอมเลยสักนิดของหม่าลี่หรูนั้น เขากลับมองว่านางน่ารัก

เขาเฝ้ามองนางอยู่ห่างๆ แม้นางจะปากเสียไปบ้าง แต่นางก็เป็นคนจริงใจกับสหายมากคนหนึ่ง ความงามของนางก็โดดเด่นไม่แพ้ความห้าวหาญของนางเลย อาจกล่าวได้ว่านางนั้นงามมากทีเดียวในความคิดเขา หากมีใครกล่าวว่านางเป็นที่สอง เขาก็จะบอกว่าคงไม่มีที่หนึ่งแล้ว

แต่ละวันของหม่าลี่หรูมีเรื่องสนุกเกิดขึ้นนับไม่ถ้วน เขาเองก็ไม่รู้ว่านางเข้ามาอยู่ในหัวใจของเขาตั้งแต่เมื่อไร รู้ตัวอีกที ความคิดของเขาก็มีแต่นาง สายตาของเขาก็มองเพียงนางเท่านั้น พี่ใหญ่ของเขากล่าวว่า เขาคงชอบของแปลก แต่เขาคิดว่า หากนางเป็นของแปลกที่งดงามและน่าสนุกถึงเพียงนี้ เขาก็ไม่ถือสาอันใด

ชายหนุ่มวางถ้วยชาลง แล้วหันหน้าไปกล่าวกับหม่าลี่หรูพร้อมรอยยิ้มที่มีเพื่อนางโดยเฉพาะ “หากคุณหนูไม่อยากแต่งงานกับคุณชายท่านนี้ ข้ามีวิธีที่ง่ายมาก”

หม่าลี่หรูหันไปมองชายหนุ่มโต๊ะด้านข้างที่อยู่ดีๆ ก็เอ่ยขึ้น ทั้งๆ ที่นางไม่รู้จักเขา

ชายหนุ่มผู้นี้ผิวขาวอมชมพูอย่างผู้มีสุขภาพดี ริมฝีปากไม่บางมาก คิ้วเข้ม ดวงตาของเขามองแล้วให้ความรู้สึกประหนึ่งมีสายลมเย็นพัดผ่าน รู้สึกสดชื่นและหนาวเย็นไปพร้อมๆ กัน การแต่งกายก็มีระดับ แสดงถึงฐานะของชนชั้นสูง โดยรวมแล้วน่ามองไม่น้อย อายุของเขาคงมากกว่าหม่าลี่หรูสักปีสองปีได้

เมื่อสักครู่เขาว่าอย่างไรนะ มีวิธีที่ง่ายมากเช่นนั้นหรือ เห็นแก่ท่านที่หน้าตาดี ข้าจะลองฟังดูแล้วกัน “หากท่านช่วยข้าคิด ข้าย่อมไม่ลืมพระคุณนี้”

คุณชายโต๊ะข้างๆ หันไปมองหยางซีหลิวทีหนึ่ง และหันกลับมามองนางก่อนจะเอ่ย “หากคุณหนูไม่อยากแต่งงานกับเขา คุณหนูก็มาแต่งงานกับข้าสิ”

‘หา...วิธีอะไรของท่าน บ้าบอนัก!’

ขณะที่หม่าลี่หรูกำลังจะเปิดฉากด่า ชายหนุ่มก็ยกมือขึ้นห้าม แล้วเอ่ยต่อ

“ฟังข้อเสนอของข้าก่อน แล้วคุณหนูจะได้รู้ว่าผู้ที่ได้กำไรเพียงผู้เดียวก็คือคุณหนู” ชายหนุ่มเผยรอยยิ้มจริงใจออกมาเพื่อมัดใจหญิงสาวโดยเฉพาะ

‘อา...หล่อเหลา’ หม่าลี่หรูคิด แล้วนางก็สะบัดหน้าไล่ความคิดเหลวไหลนอกเรื่องของตัวเองออกไป “ถ้าเช่นนั้นท่านลองว่ามาเถิด”

“วันที่หนึ่งเดือนหน้า หรือก็คืออีกสิบห้าวัน ข้าต้องไปชายแดน อีกสามปีถึงจะได้กลับมาเมืองหลวง ข้าเพียงต้องการให้คุณหนูไปนั่งเล่นนอนกินที่เรือนของข้า ช่วยใช้เงินของข้าในช่วงที่ข้าไม่อยู่ ที่สำคัญ ในคืนเข้าหอข้าจะไม่แตะต้องคุณหนู เป็นอย่างไร ข้อเสนอของข้าดีหรือไม่”

นางเห็นเขายิ้ม เขายิ้มอีกแล้ว หยุดยิ้มได้หรือไม่ นางหงุดหงิดกับรอยยิ้มของเขานัก

หม่าลี่หรูครุ่นคิด อย่างนี้ก็ไม่เลว ตั้งสามปีที่นางจะได้นั่งกินนอนกินพร้อมๆ กับหลบบิดา ไม่ให้บิดาจับนางแต่งงาน เขาเองก็ดูดี ฐานะทางบ้านก็คงดีไม่น้อย พอครบสามปี เขากลับมา นางก็จะหย่ากับเขา และในระหว่างสามปีนั้น นางก็จะทำให้เจ้าหยางซีหลิวแต่งงานกับหญิงนางใดนางหนึ่งให้ได้ดีๆๆ หม่าลี่หรูวางแผนอยู่ในใจแล้วเอ่ยประโยคสั้นๆ แต่ได้ใจความ

“ได้ ตกลงตามนี้”

หยางซีหลิวได้ยินแล้วเกือบพลัดตกจากเก้าอี้ ‘นี่เจ้าจะใจง่ายเกินไปหรือไม่ลี่หรู เจ้ารู้จักเขาแล้วหรือ’

ส่วนชายหนุ่มผู้นั้นยิ้มอย่างพอใจในข้อตกลง ก่อนจะจากไป เขาก็พูดกับหม่าลี่หรู “ตกลงตามนี้ ข้าจะไปขอเจ้ากับพ่อของข้า อีกสามวันจะยกสินสอดไปที่จวนของเจ้า ข้าชื่อหลิ่งอี้ อย่าลืมเสียล่ะ” แล้วชายหนุ่มที่ชื่อหลิ่งอี้ก็เดิน

จากไป

หม่าลี่หรูครุ่นคิดอย่างสงสัย แล้วเขารู้หรือว่านางเป็นใคร จวนนางอยู่ที่ไหน แล้วเขาจะไปขอนางถูกหรือ เดี๋ยวก่อนนะ เมื่อครู่เขาบอกว่า 'จะไปขอเจ้ากับพ่อของข้า' คือจะไปขอข้ากับพ่อของเจ้าหรือ เหตุใดไม่มาขอข้ากับพ่อของข้า โอ๊ย! นางมึนงงไปหมดแล้ว

หยางซีหลิวมองชายหนุ่มผู้นั้นเดินจากไป ก่อนจะหันมาพูดกับสหายผู้ใจง่ายของเขา "ลี่หรู เจ้าไม่รู้สึกว่าตัวเองจะใจง่ายเกินไปหรือ"

"ใจง่ายอย่างไร ข้าได้ประโยชน์ เจ้าไม่เสียประโยชน์ เขาเสียประโยชน์ อย่างนี้เรียกว่าค้าขายได้กำไรต่างหาก"

หยางซีหลิวฟังที่หม่าลี่หรูพูดแล้วก็ต้องยกให้นางเป็นที่หนึ่งของความคิดแตกต่างโดยแท้ "แล้วแต่เจ้าเถอะ ถ้าเช่นนั้นข้าก็ยินดีด้วย ข้าเป็นอิสระแล้ว ฮ่าๆๆ" แล้วหยางซีหลิวก็เยื้องย่างเยี่ยงบัณฑิตผู้ทรงภูมิจากไป

หม่าลี่หรูมองตามหยางซีหลิวและเริ่มคิดแผนการในใจ 'รอก่อนเถอะเจ้าหยางซีหลิว ข้าจะจับเจ้าแต่งงานเอง!'

สอง

ผลจากความใจง่าย

สามวันผ่านไป ที่จวนราชบัณฑิตหม่า

หม่าลี่หรูยามลุกก็กระวนกระวาย ยามนั่งก็ร้อนรุ่มใจ วันนี้ชายหนุ่มที่ชื่อหลิ่งอี้บอกว่าจะมาขอนาง นางรอมาตั้งแต่เช้า กลัวว่าเขาจะมาถูกที่หรือไม่ ถ้าเขามาแล้วบิดาของนางจะไล่เขาไปไหม แล้วบิดาจะยกนางให้เขาหรือไม่ แล้วเมื่อไรท่านจะมา...หลิ่งอี้

และแล้วก่อนยามอู่เล็กน้อยก็มีคนสองคนพร้อมข้ารับใช้จำนวนหนึ่งมาที่จวนราชบัณฑิตหม่า พวกเขาเดินเข้ามาในห้องรับรองของจวนอย่างเอิกเกริก โดยมีหม่าลี่กว่างยืนรอต้อนรับ หลังจากคนสองคนนั้นนั่งเรียบร้อยแล้ว หม่าลี่กว่างก็รีบให้คนไปตามหม่าลี่หรูมาพบ

หน้าห้องรับรอง ลี่หรูเห็นคนมากมายยืนเรียงแถวอย่างเป็นระเบียบ พอนางก้าวเข้ามาในห้องรับรอง ก็เห็นหลิ่งอี้นั่งอยู่ในตำแหน่งด้านซ้ายที่นั่งประธาน เขายิ้มอ่อนโยนให้นาง

ตรงที่นั่งประธานมีชายหนุ่มอีกคนนั่งอยู่ ลักษณะดูสูงส่ง ใบหน้ามีรอยยิ้มเช่นกัน การแต่งกายดูภูมิฐานไม่แพ้หลิ่งอี้ แต่ดวงตาคู่นั้นกลับน่ากลัว

ส่วนบิดาของนางนั้นยืนอยู่ ลี่หรูคิดว่าบิดาให้เกียรติแขกมากเกินไปหรือไม่ นั่นว่าที่ลูกเขยของท่าน เหตุใดลูกเขยนั่ง แล้วพ่อตายืนเล่า

หม่าลี่หรูเดินไปอยู่ข้างๆ บิดา แล้วบิดาของนางก็คุกเข่าลง

‘โอ้ ท่านพ่อ เหตุใดท่านจึงคุกเข่าให้ลูกเขย เขาจะมาเป็นลูกเขยท่านไม่ได้จะมาเป็นบิดาบุญธรรมของท่านนะ’

“ลี่หรู คุกเข่า” บิดาของนางเงยหน้าขึ้นมาสั่ง

‘คุกเข่าหรือ เหตุใดข้าต้องคุกเข่า ข้าไม่ได้อยากได้บิดาบุญธรรมหรอกนะ’ ลี่หรูต่อต้านอยู่ในใจ

“พ่อบอกให้เจ้าคุกเข่า” หม่าลี่กว่างดึงมือลี่หรูให้คุกเข่า นางจึงต้องคุกเข่าลงอย่างจำใจ

ชายหนุ่มที่นั่งในตำแหน่งประธานลุกขึ้น ในมือมีม้วนผ้าสีเหลือง เมื่อเขากางม้วนผ้านั้นออก ก็เผยให้เห็นลายมังกรปักสีทอง

ลี่หรูคุ้นๆ นัก ห่อผ้านี้เหมือนกับ...

“หม่าลี่หรูรับราชโองการ”

ราชโองการ! ลี่หรูอ้าปากค้าง นั่นคือราชโองการอะไร นางนิ่งอึ้งไปจนหม่าลี่กว่างต้องรีบกดศีรษะนางให้ต่ำลง

ชายหนุ่มผู้นั้นกางราชโองการและกล่าวต่อ “ฝ่าบาทมีรับสั่ง ลี่หรูตระกูลหม่า มีคุณสมบัติเพียบพร้อม เหมาะกับตำแหน่งพระชายาแห่งราชวงศ์ จึงแต่งตั้งให้เป็นพระชายาในองค์ชายสาม จัดพิธีแต่งงานในอีกสิบสองวันข้างหน้า จบราชโองการ”

“ขอบพระทัยฝ่าบาท ขอทรงพระเจริญหมื่นปี หมื่นหมื่นปี ขอบพระทัยองค์รัชทายาท ขอบพระทัยองค์ชายสาม” หม่าลี่กว่างแนบหน้าผากจดพื้นและไม่ลืมกดศีรษะหม่าลี่หรูให้หน้าผากแนบพื้นไปตามกัน

ใครคือองค์รัชทายาท ใครคือองค์ชายสาม หม่าลี่หรูสับสนไปหมดแล้ว ยิ่งคิด สตินางยิ่งล่องลอย ไม่รับรู้เรื่องราวรอบข้างอีก

“ตามสบายเถอะ ท่านราชบัณฑิต” องค์รัชทายาทตรัสกับหม่าลี่กว่าง แต่สายตามองที่หม่าลี่หรูอย่างพิจารณา

“ขอบพระทัยพ่ะย่ะค่ะ” หม่าลี่กว่างลุกขึ้น แต่ลี่หรูยังหมอบอยู่บนพื้น เสี่ยวจีต้องเข้ามาดึงคุณหนูของนางขึ้นจากพื้นและพากลับห้อง

เมื่อถึงห้อง ลมเย็นวูบหนึ่งพัดเข้ามาทางหน้าต่าง ลี่หรูจึงได้สติ

พอได้สติ ลี่หรูรู้สึกเหมือนโลกของนางกำลังจะถล่มทลาย เขาคือองค์ชายสาม! บิดาของเขาก็คือองค์ฮ่องเต้! พี่ชายของเขาก็คือองค์รัชทายาท!

'เฮอะ! ไปนั่งเล่นนอนกินอันใด หากข้าทำเช่นนั้นที่นั่น หัวของข้ามิต้องหลุดจากบ่าหรอกหรือ แล้วข้าจะขอหย่าจากองค์ชายได้หรือ ข้าคงถูกประหารเก้าชั่วโคตรก่อนกระมัง'

ลี่หรูยกมือขึ้นลูบคอตัวเองอย่างหวาดหวั่น

"คุณหนูขอรับ นายท่านให้เชิญไปพบที่ห้องหนังสือขอรับ" พ่อบ้านส่งเสียงมาจากนอกห้อง

"อ้อ ข้ารู้แล้ว" ลี่หรูต้องหยุดห่วงศีรษะของตัวเองชั่วคราว ก่อนจะเดินตามพ่อบ้านไปพบบิดาที่ห้องหนังสือ

ในห้องหนังสือของจวนราชบัณฑิตหม่า

หม่าลี่กว่างนั่งกังวลอยู่ที่โต๊ะทำงาน กำลังคิดว่าจะไปบอกกล่าวหยาง-ซือจิ้นเช่นไรดี สัญญาการแต่งงานคงต้องยกเลิกเสียแล้ว เขารู้สึกผิดกับสหายนัก ขณะที่กำลังคิดอยู่นั้น หม่าลี่หรูก็เดินเข้ามา

"ท่านพ่อ" ลี่หรูเดินเข้าไปใกล้บิดาอย่างสงบเสี่ยมที่สุดเท่าที่นางเคยเสแสร้งทำมา

"ลี่หรู เจ้าบอกพ่อสิ เจ้าไปรู้จักกับองค์ชายสามตั้งแต่เมื่อไร อยู่ดีๆ ก็มีราชโองการพระราชทานสมรสมาเช่นนี้ เจ้าจะอธิบายกับพ่ออย่างไร"

"คือว่าท่านพ่อ ข้ากับองค์ชายสามรู้จักกันมานานแล้ว" รู้จักกันมานานของลี่หรูก็คือสามวันที่แล้ว "ส่วนเรื่องราชโองการก็เป็นองค์ชายสามที่จัดการเรื่องนี้เจ้าค่ะ"...ลูกเพิ่งรู้ว่าเขาเป็นองค์ชายก็วันนี้นี่แหละเจ้าค่ะท่านพ่อ

"เฮ้อ เจ้านี่นะ หากชอบพอกับใคร เหตุใดถึงไม่บอกพ่อ"

"ข้าขออภัยด้วยเจ้าค่ะท่านพ่อ เรื่องสัญญาของท่านกับท่านลุงหยางข้าทำให้ท่านพ่อต้องผิดคำพูดแล้ว" ลี่หรูทำหน้าสำนึกผิด นางสำนึกผิดที่

ตัวเองใจง่ายเกินไป

“ช่างเถอะ ในเมื่อราชโองการมาแล้ว เราก็มีแต่ต้องทำตาม ทางด้านท่านลุงหยาง พ่อจะไปขออภัยเขาเอง เจ้าก็ต้องเตรียมตัว อีกสิบสองวันเท่านั้นกระชั้นชิดนัก” หม่าลี่กว่างเป็นห่วงบุตรสาวคนเดียวของเขาจริงๆ แต่งเข้าราชวงศ์เช่นนี้ เขาไม่วางใจสักนิด เขาผิดเองที่เลี้ยงดูนางมาแบบตามใจ เพราะเห็นแก่นางที่ไม่มีมารดาคอยเลี้ยงดูใกล้ชิด ฮูหยินของเขาเสียไปตั้งแต่ลี่หรูอายุได้สิบขวบ เขาไม่แต่งงานใหม่อีกเลย เพราะกลัวบุตรสาวจะเสียใจ เขาอยู่กับบุตรสาวเพียงสองคนมาตลอด ตอนนี้ลี่หรูอายุสิบแปด เขากับนางต้องแยกจากกันแล้ว

“ขอบคุณท่านพ่อที่เข้าใจลูก” แต่ลี่หรูไม่เข้าใจตัวเอง เหตุใดนางจึงไม่คิดให้รอบคอบกว่านี้ ‘ฮือๆ หัวของข้าจะอยู่บนบ่าได้อีกนานแค่ไหนหนอ’ นางหวาดหวั่นกับอนาคตของตัวเองจริงๆ

ด้านองค์รัชทายาทหลิ่งเหวิน หลังกลับจากตระกูลหม่า พระองค์เสด็จกลับตำหนักรัชทายาทพร้อมองค์ชายสามหลิ่งอี้

องค์รัชทายาทเป็นโอรสองค์โตของฮ่องเต้ชางเหรินจิ้นกับฮองเฮาอู๋ มีน้องชายร่วมพระมารดาเดียวกันหนึ่งคนคือหลิ่งอี้ หลิ่งเหวินอายุมากกว่าหลิ่งอี้ห้าปี ปีนี้หลิ่งอี้อายุยี่สิบแล้ว

หลิ่งเหวินเป็นผู้มีบุคลิกนุ่มลึก ใบหน้ามีรอยยิ้มอยู่เสมอ แต่ภายในใจนั้นลึกดั่งมหาสมุทร เมตตาต่อพันธมิตร แต่ลงมือโหดเหี้ยมต่อศัตรู หลิ่งเหวินมีกองกำลังของตัวเองอยู่กองหนึ่ง ซึ่งฮ่องเต้ทรงอนุญาตให้มีไว้สำหรับคุ้มกันและทำงานให้องค์รัชทายาทโดยเฉพาะ

ส่วนองค์ชายสามหลิ่งอี้ เป็นโอรสองค์ที่สามของฮ่องเต้ ภายนอกดูเย็นชา ไม่ข้องเกี่ยวกับผู้ใด ไม่เคยชายตาแลสตรีใด เก่งกาจด้านการสืบข่าวและสอบสวน เขามีสายสืบของตัวเองที่กระจายอยู่ทั่วแผ่นดิน หลิ่งอี้คอยทำงานขจัดภัยที่จะสั่นคลอนตำแหน่งองค์รัชทายาทอย่างจงรักภักดี

สามวันก่อนน้องชายของเขาขอเข้าเฝ้าเสด็จพ่อเพื่อขอสมรสพระราชทาน ก่อนเดินทางไปชายแดนกับองค์ชายรองหลิ่งเหอเพื่อไปอยู่ในกองทัพ ฝึกการสู้รบเป็นเวลาสามปี ตามธรรมเนียมปฏิบัติของราชวงศ์ชางแห่งแผ่นดินเปย่เปียน

หลิ่งอี้สืบรู้มาว่าหม่าลี่กว่าง บิดาของหม่าลี่หรู จะให้นางแต่งงานกับหยางซีหลิว หลิ่งอี้ร้อนใจยิ่งกว่าอะไร กลัวว่าจะเสียคนงามไป เขาถึงกับส่งสายลับไปสืบจนรู้ว่านางไม่เต็มใจแต่ง หลิ่งอี้จึงวางแผนเป็นมือที่สามของข้อตกลงการแต่งงานนั้น โชคดีที่หม่าลี่กว่างเพียงคุยส่วนตัวด้วยวาจากับหยางซือจิ้น คนภายนอกไม่รับรู้ถึงข้อตกลงนั้น การขอสมรสพระราชทานของหลิ่งอี้จึงไม่มีใครทราบว่าเขาได้ขัดขวางการแต่งของสตรีที่เขาพึงใจด้วยการขอสมรสพระราชทานตัดหน้า

เมื่อเช้าหลิ่งเหวินขอไปประกาศราชโองการที่ตระกูลหม่าด้วยตัวเอง เพราะหลิ่งอี้เป็นน้องชายแท้ๆ ของเขา

หลิ่งเหวินเห็นสีหน้าของราชบัณฑิตหม่าแล้ว ก็รู้ว่าเขาคงน้ำท่วมปาก มีแต่ต้องทำตามราชโองการเท่านั้น หลิ่งเหวินมองหลิ่งอี้ที่กำลังมีความสุข ใบหน้าเบิกบานของหลิ่งอี้นานๆ จะเห็นได้สักครั้งหนึ่ง และหากไม่ใช่หลิ่งเหวิน หลิ่งอี้ก็คงไม่เปิดเผยสีหน้านี้ให้เห็นแน่ หลิ่งเหวินจึงเอ่ยหยอกล้อน้องชาย

“น้องสาม เจ้ากลัวว่าจากไปสามปีนารีจะเป็นของชายอื่นหรือ ถึงได้รีบร้อนนัก”

หลิ่งอี้หันมายิ้มตอบองค์รัชทายาท “ถ้านารีเป็นของชายอื่น น้องก็กลัวว่าจะพลั้งเผลอลงมือโหดเหี้ยมกับชายผู้นั้น เพื่อให้นารีกลับมาเป็นของน้องพ่ะย่ะค่ะ”

หลิ่งเหวินยิ้มอย่างอ่อนใจ น้องชายของเขาอาการหนักถึงเพียงนี้เชียวหรือ “แล้วสามปีที่เจ้าไม่อยู่ เจ้าไม่กลัวนางจะลอบปีนกำแพงออกไปหรือ”

“น้องย่อมมีวิธีจัดการกับนางพ่ะย่ะค่ะ”

“วิธีการใดกัน” หลิ่งเหวินรู้จักชื่อเสียงของหม่าลี่หรู คนอย่างนางกลาย

มาเป็นพระชายาเช่นนี้คงสนุกยิ่งนัก

“เรื่องนั้นเดี๋ยวองค์รัชทายาทก็จะได้เห็นเองพ่ะย่ะค่ะ” หลิ่งอี้ตอบอย่างมั่นใจ

สาม

วันแต่งงาน

วันแต่งงานขององค์ชายสามหลิ่งอี้กับหม่าลี่หรูก็มาถึง

วันนี้บรรยากาศจวนราชบัณฑิตหม่ามีความชื่นมื่น เพราะเป็นวันมงคลที่คุณหนูหม่าลี่หรูจะแต่งออกไป ขณะนี้ว่าที่พระชายานั่งอยู่หน้าคันฉ่อง โดยมีเสี่ยวจีช่วยทำผมแต่งหน้าให้ เสี่ยวจีมองคุณหนูของนางที่คิ้วขมวดและถอนหายใจเป็นระยะๆ

“คุณหนูเจ้าคะ วันนี้วันมงคล ทำหน้าให้สดชื่นสักนิดเถิดเจ้าค่ะ”

“เสี่ยวจี ที่เขากล่าวกันว่า รั้งบังเหียนม้าเมื่อถึงหน้าผาชัน ตอนนี้ข้ายังจะรั้งบังเหียนนั้นทันหรือไม่” แล้วเสียงถอนหายใจก็ดังออกมาอีกครั้งหนึ่ง

“รั้งบังเหียนม้าอะไรกันเจ้าคะ ท่านกำลังจะเป็นพระชายาแล้ว อย่ากล่าวเหมือนตัวเองกำลังจะไปพบเจออันตรายอะไรอย่างนั้นสิเจ้าคะ”

‘เสี่ยวจี เจ้าไม่รู้หรอกว่าชีวิตของข้าตอนนี้กำลังก้าวไปยืนบนหน้าผาไม่รู้วันไหนจะตกลงไป เฮ้อ...’

สามหนังสือหกพิธีการของการแต่งงานคือ สู่ขอ มอบวันเดือนปีเกิดเสี่ยงทาย มอบสินสอด ขอฤกษ์ รับเจ้าสาว ภายในสิบสองวันองค์ชายสามหลิ่งอี้กระทำอย่างไม่ขาดตกบกพร่องแม้แต่ข้อเดียว

เกี้ยวคันใหญ่รออยู่หน้าจวนราชบัณฑิตหม่า ราษฎรต่างพากันมารอชื่นชมเชื้อพระวงศ์ที่นานๆ จะได้เห็นสักครั้ง กับว่าที่พระชายาที่โชคดีมาก

ผู้นั้น

องค์ชายสามรอว่าที่พระชายาของพระองค์อยู่หน้าจวน ไม่นานนักแม่สื่อก็พาเจ้าสาวคลุมผ้าปิดหน้าสีแดงเดินออกมา เมื่อเจ้าสาวขึ้นเกี้ยวแล้วองค์ชายสามก็ขึ้นม้านำขบวนแห่เจ้าสาวไปที่ตำหนักของพระองค์ที่เพิ่งสร้างเสร็จได้ไม่นาน ตำหนักตั้งอยู่ทางทิศตะวันออกของเมือง ตลอดทางมีราษฎรยืนชมขบวนเจ้าสาวอย่างหนาแน่น

“องค์ชายสามใช่หรือไม่ หล่อเหลายิ่งนัก” หญิงสาวหลายนางต่างพากันเอียงอาย

“คุณหนูจวนนั้นช่างโชคดีนัก” หญิงสาวหลายนางต่างพากันอิจฉา

“ได้ยินว่าคุณหนูหม่าก็งดงามมากนะท่าน” ชายหนุ่มหลายคนต่างเสียดาย

“ในที่สุดตัวป่วนก็ได้แต่งงานเสียที ข้าค่อยโล่งอกหน่อย” เสียงชายหนุ่มผู้หนึ่งกล่าวขึ้น ไม่ต้องสงสัยเลย ชายหนุ่มผู้นั้นก็คือหยางซีหลิวนั่นเอง

งานมงคลขององค์ชายสามวันนี้ องค์รัชทายาทเสด็จมาเป็นผู้แทนพระองค์ฮ่องเต้ รับการคำนับจากเจ้าบ่าวเจ้าสาว โดยมีอัครเสนาบดีประจำราชสำนัก ซึ่งเป็นท่านตาขององค์รัชทายาทและองค์ชายสาม พร้อมด้วยเหล่าขุนนางสำคัญอีกหลายคนมาร่วมงานด้วย แต่ไร้เงาองค์ชายรองหลิ่งเหอและขุนนางฝั่งกุ้ยเฟย แสดงให้เห็นถึงการแบ่งฝักแบ่งฝ่ายในราชสำนักอย่างชัดเจน แม้ผิวน้ำจะเลดูสงบนิ่ง แต่ใต้น้ำหาได้เป็นเช่นนั้นไม่

หลังเสร็จสิ้นพิธีไหว้ฟ้าดินและยกน้ำชา พระชายาถูกส่งตัวไปรอที่ห้องหอ ส่วนองค์ชายสามถูกแขกหยอกล้ออยู่ในงาน เพียงแต่ว่าผู้ที่กล้าหยอกล้อองค์ชายสามนั้นมีอยู่สองคนด้วยกัน คือองค์รัชทายาทและอัครเสนาบดีประจำราชสำนัก สองในห้าคนที่หลิ่งอี้สนิทด้วยนั่นเอง

หม่าลี่หรูนั่งรออยู่ในห้องหอจนเมื่อยเนื้อเมื่อยตัวไปหมด นางลุกขึ้นบิดร่างกายไปมาพร้อมอ้าปากหาว ส่วนท้องน้อยๆ ของนางก็ร่ำร้องหาอาหาร

มาพักใหญ่แล้ว ทว่าติดที่ต้องรอองค์ชายสามผู้นั้น ถามว่าความกังวลของนางหายไปไหน ความจริงก็ไม่ได้หายไปหรอก แต่ความหิวกำลังข่มความกลัวอยู่ต่างหาก

โครกคราก...โถท้องน้อยๆ ของข้า เจ้าอดทนรออีกหน่อยเถอะนะลี่หรูลูบปลอบท้องตัวเอง

ขณะที่ลี่หรูกำลังเอ่ยปลอบท้องที่น่าสงสารของตัวเองอยู่นั้น ประตูห้องก็เปิดออก นางจึงกลับไปนั่งบนเตียงอย่างรีบร้อน...ไฉนจะมาก็มาแบบไม่ให้เสียงเช่นนี้

“หิวหรือไม่” องค์ชายสามเอ่ยถามลี่หรูพร้อมรอยยิ้ม

“ไม่หิวเพคะ” นางเอ่ยเสียงเบา

โครกคราก...เจ้าท้องทรยศ ดังขึ้นมาได้จังหวะนัก

“หึๆ” องค์ชายสามหัวเราะกับความน่าเอ็นดูของนาง สำหรับเขาแล้วนางทำอะไรก็น่ารักน่ามองทั้งนั้น “มาเถอะ ข้ากลัวท้องของเจ้าจะเหนื่อย” เขายื่นมือไปเปิดผ้าคลุมหน้าสีแดงออก ลี่หรูเผลอจ้องตาหลิ่งอี้อย่างหลงใหล เพราะสายตาและรอยยิ้มนี่แหละที่ทำให้นางมาอยู่ที่นี่...เวลานี้

‘อา...หล่อเหลา ยังคงหล่อเหลา’

“พระชายาจะมองข้าอีกนานหรือไม่ หือ” หลิ่งอี้ยื่นมือมาตรงหน้าเพื่อให้นางจับ

“อ๊ะ เอ่อ...” ลี่หรูรู้สึกอายที่โดนเขาจับได้ นางรีบก้มหน้าแล้วยื่นมือไปจับมือเขาโดยไม่รู้ตัว หลิ่งอี้ยิ้มแล้วจับจูงนางมาที่โต๊ะอาหาร

หลิ่งอี้ปรบมือสองทีข้ารับใช้ก็ยกอาหารร้อนๆ เข้ามาในห้อง ดวงตากลมโตของหม่าลี่หรูยิ่งโตมากขึ้นเมื่อเห็นอาหารตรงหน้า พอเห็นหลิ่งอี้จับตะเกียบคีบข้าวใส่ปากคำแรก นางก็ไม่รีรอ ลงมือจัดการอาหารตรงหน้าทันที

มื้ออาหารผ่านไป เหล่าข้ารับใช้ก็เข้ามาปรนนิบัติลี่หรูอาบน้ำ นางรู้สึกเขินอายตั้งแต่ต้นจนจบ ที่ต้องมาเปลือยกายให้สาวใช้ดู

‘สาวใช้ได้เห็นร่างกายข้า ก่อนสามีของข้าอีกนะนี่ หือ ไม่ได้ๆ’ ลี่หรูรีบ

สะบัดหน้าไล่ความคิดเหลวไหลของตัวเอง แค่แต่งหลอกๆ เท่านั้น นี่เจ้าคิดอะไรของเจ้าลี่หรู

อาบน้ำเสร็จลี่หรูก็ต้องขึ้นมานอนรอบนเตียง ตอนนี้เองที่ความกลัวของนางกลับเข้าร่างอีกครั้ง นางได้ยินเสียงเขาเดินเข้ามาใกล้เตียง เสียงเขาเปิดม่านเตียง เสียงเขานั่งลงบนเตียง ตอนนี้ร่างกายของนางแข็งทื่อไปแล้ว

หลิ่งอี้เห็นพระชายาของตัวเองนอนตัวตรง แม้แต่เสียงหายใจก็แทบไม่ได้ยิน เขาจึงหัวเราะออกมา พอเขานอนลง ลี่หรูก็เหมือนจะหยุดหายใจไปแล้ว

“ข้ารักษาสัญญาเสมอ เจ้านอนให้สบายเถอะลี่หรู” แล้วหลิ่งอี้ก็หลับตา

ลี่หรูยังคงนอนนิ่ง ผ่านไปหนึ่งเค่อ เมื่อไม่ได้ยินเสียงเขาอีก นางจึงค่อยๆ ลืมตาและหันหน้าไปมองเขา พอเห็นว่าเขาหลับไปแล้วนางจึงค่อยๆ ผ่อนลมหายใจ ผ่อนคลายลงและเข้าสู่นิทราในที่สุด

หลิ่งอี้ได้ยินเสียงหายใจสม่ำเสมอของนางก็ลืมตาขึ้น นอนตะแคงมองนางอยู่เงียบๆ

‘คืนนี้ข้าจะปล่อยเจ้าไปก่อนลี่หรู แต่หลังข้ากลับจากชายแดน ข้าไม่มีทางยอมอดทนเช่นคืนนี้แน่’

เช้าวันต่อมา หม่าลี่หรูต้องตามองค์ชายสามเข้าวังเพื่อไปถวายพระพรฮองเฮา

ระหว่างทางเข้าวัง หม่าลี่หรูรู้สึกปวดท้องเพราะความกังวล หลิ่งอี้จึงยื่นมือมาจับมือของนางไว้เพื่อปลอบโยนไม่ให้นางรู้สึกกลัวและประหม่า

“เจ้าไม่ต้องกังวล เสด็จแม่ของข้าทรงใจดีมีเมตตามาก” หลิ่งอี้ยิ้มปลอบใจนางอีกทีหนึ่ง

‘เดิมทีข้าประหม่าที่ต้องเข้าวังครั้งแรก แต่ตอนนี้ข้าเปลี่ยนมาประหม่าที่ท่านจับมือข้าแล้วละองค์ชาย’ ลี่หรูนั่งเงียบไปตลอดทาง ปล่อยให้เขาจับมืออยู่อย่างนั้น ‘ก็แค่จับมือ จะเป็นไรไป’ นางกล่าวกับตัวเอง

ฮองเฮาพระราชทานของให้ลี่หรูมากมาย พระนางใจดีมีเมตตาอย่างที่องค์ชายสามกล่าวไม่มีผิด แม้จะให้ความรู้สึกน่ายำเกรง แต่ก็ไม่ทำให้ผู้คนรู้สึกอึดอัด อีกทั้งพระนางยังคงความงามอยู่ แม้จะมีโอรสถึงสองพระองค์แล้วก็ตาม

หลังเข้าเฝ้าฮองเฮา หลิ่งอี้ต้องออกเดินทางไปชายแดนทันที เมื่อกลับตำหนักมาส่งพระชายาแล้ว เขาก็เตรียมม้าเพื่อที่จะไปสมทบกับองค์ชายรองที่ประตูเมือง

ลี่หรูออกมาส่งหลิ่งอี้ที่ประตูหน้าตำหนัก

“ลี่หรู ข้าไปนะ” หลิ่งอี้บอกลาอย่างเฉยชา แล้วขึ้นม้าจากไป

‘เมื่อเช้ายังจับมือข้า ยิ้มให้ข้า พูดอ่อนโยนกับข้าอยู่แท้ๆ ไฉนพออยู่ต่อหน้าข้ารับใช้จึงเย็นชาเช่นนี้’ แล้วนี่นางจะไปคิดว่าเขาจะเย็นชาหรือใจดีกับนางเพื่ออะไร ลี่หรูส่ายหน้าเรียกสติตัวเองให้กลับมา

หลังหลิ่งอี้ออกจากเมืองไป ยามเซินลี่หรูก็มานั่งเล่นอยู่ในสวน เบื่อหน่ายยิ่งนัก เนื่องจากเสี่ยวจีไม่ได้ตามมาด้วยเพราะนางให้สาวใช้อยู่ดูแลบิดาที่จวน

“หูกงกง” ลี่หรูเรียกขันทีที่ติดตามดูแลองค์ชายสามมาตั้งแต่อยู่ในวัง

“พ่ะย่ะค่ะพระชายา” หูกงกงเป็นขันทีที่อายุน้อย แต่การวางตัวเหมือนขันทีอาวุโสไม่มีผิด...ลี่หรูคิด

“มีอะไรให้ข้าทำหรือไม่”...ข้าเบื่อมาก

“พระชายาต้องการทำสิ่งใดพ่ะย่ะค่ะ กระหม่อมจะจัดการให้”

“ขี่ม้า ฟันดาบ ยิงธนู ต่อสู้” ลี่หรูแค่พูดลอยๆ ไปอย่างนั้น เพราะมีหรือที่พระชายาจะไปทำเรื่องเช่นนั้นได้ สตรีที่ดีมีแต่ต้องคัดตัวอักษร ปักผ้า เล่นพิณ อ่านหนังสือ ซึ่งนางไม่เคยทำมาก่อนเลยในชีวิตสิบแปดปีของนาง

“ได้พ่ะย่ะค่ะ” หูกงกงตอบ

หม่าลี่หรูนั่งตัวตรงด้วยความตกใจ ‘กงกงว่าอะไรนะ ข้าทำเรื่องเช่นนั้น

ได้ด้วยหรือ' นางใช้สายตาสงสัยถามหูกงกง

"เชิญตามกระหม่อมมาพ่ะย่ะค่ะ" หูกงกงผายมือไปทางด้านหลังของตำหนัก

ลี่หรูเดินตามหูกงกงไป เดินผ่านประตู ผ่านอีกประตู จนถึงอีกประตูเบื้องหน้าของนางคือลานกว้าง เหมือนจะเป็นลานขี่ม้า ด้านข้างมีเป้าธนูแขวนอยู่ อีกด้านเป็นลานฝึกยุทธ์ บริเวณกลางลานมีทหารประมาณยี่สิบนายยืนเรียงแถว พอทหารในแถวเห็นนาง พวกเขาก็ทำความเคารพนางอย่างพร้อมเพรียง

ชายร่างโตผู้หนึ่งเดินเข้าใกล้ลี่หรู เขาทำหน้าตาขึงขัง และกล่าวเสียงดัง "พระชายา! หน่วยทหารนี้องค์ชายมอบให้ท่าน นับจากนี้ ทหารทั้งยี่สิบนายและกระหม่อมซึ่งเป็นหัวหน้าหน่วย จะเชื่อฟังเพียงท่าน แล้วแต่ท่านจะสั่งพ่ะย่ะค่ะ"

ลี่หรูหูอื้อไปครู่หนึ่งเพราะเสียงอันดังของหัวหน้าหน่วยร่างโต นี่เขากำลังส่งมอบทหารให้นาง หรือกำลังบังคับให้นางรับทหารเหล่านี้ไว้กันแน่

"ดี...ดี แล้วเจ้าชื่ออะไร" เอาเถอะ มีเรื่องสนุกให้ทำ นางจะไม่สงสัยสิ่งใดทั้งนั้น

"กระหม่อมชื่อเกาจื่อ เรียกว่าอาจื่อก็ได้พ่ะย่ะค่ะ"

"อาจื่อ เอ่อ...เจ้าเบาเสียงสักนิดดีหรือไม่" เสียงเจ้าดังไปถึงเรือนข้าแล้ว

"พ่ะย่ะค่ะ!"

เอาเถอะ ค่อยๆ ปรับตัวกันก็ได้ "เอาละ หน่วยแมวน้อย พวกเราจะทำอะไรกันดี"

ทหารแต่ละนายแทบจะเดินสะดุดทั้งที่ยืนอยู่กับที่ 'หน่วยแมวน้อย' ชื่อนี้น่าเกรงขามนัก

"เอ่อ...พระชายา กระหม่อมว่าชื่อหน่วย..." เกาจื่อค่อยๆ เอ่ยเสียงเบาอ้อ ที่แท้เจ้าก็พูดเบาเป็น "ชื่อที่ข้าตั้ง เจ้าคิดว่ามันไม่น่าเกรงกลัวหรือเจ้าเคยเห็นแมวเวลาโมโหหรือไม่ ตามันลุกวาว ขนมันตั้งชัน หางมันชี้ตรง

เสียงขู่มัน ฮึ่มๆๆ น่ากลัวมากเชียวละ" เหล่าทหารต่างกล่าวอะไรไม่ออก เพราะท่าทางที่พระชายาแสดงให้ดูนั้น...น่ากลัวก็ได้ องค์ชายสั่งให้พวกเขาเชื่อฟังพระชายาทุกอย่าง

สี่

หยางซีหลิวมีความรัก

องค์ชายสามมาอยู่ในกองทัพได้เดือนกว่าแล้ว คืนนี้เขาออกมายืนมอง ท้องฟ้าที่มืดมิด สายตามองเห็นสีดำของท้องฟ้า แต่หัวใจมองเห็นใบหน้าของพระชายาตัวเองเสมอ ได้มาครอบครองแต่ไม่ได้โอบกอด เป็นความรู้สึกที่ทรมานนัก

หูไห่ติดตามองค์ชายสามมาหลายปี ไม่เคยเห็นองค์ชายเหม่อลอยเยี่ยงนี้เลย สิ่งใดกันนะ ทำให้พระองค์มายืนทอดถอนใจทุกค่ำคืนเช่นนี้

“หูไห่ ข่าวจากเมืองหลวงวันนี้ว่าอย่างไรบ้าง”

“ทูลองค์ชาย ยังไม่มีความเคลื่อนไหวใดๆ พ่ะย่ะค่ะ”

จู่ๆ ความเงียบสงบยามค่ำคืนก็ถูกรบกวนด้วยเสียงเกือกม้าหมู่หนึ่ง

“น้องสาม เจ้ามาอยู่ที่นี่เอง พี่ไปล่าสัตว์ตอนกลางคืน ได้หมูป่ามาตัวหนึ่ง พวกเราไปย่างกินกับสุรากันดีกว่า” องค์ชายรองหลิ่งเหอขี่ม้าเข้ามาหาองค์ชายสามหลิ่งอี้ ใบหน้าขององค์ชายรองมีรอยยิ้มประดับ

“ขออภัยที่ทำให้พี่รองต้องตามหา น้องจะกลับไปพร้อมพี่รองเดี๋ยวนี้แหละพ่ะย่ะค่ะ” หลิ่งอี้ขึ้นม้าและชักบังเหียนตามองค์ชายรองไป

องค์ชายรองหลิ่งเหอเป็นโอรสของกุ้ยเฟยผู้ที่มีจิตใจทะเยอทะยาน นางใช้โอรสของตัวเองเป็นเครื่องมือเพื่อขึ้นเป็นใหญ่ รวบรวมเหล่าขุนนางให้สนับสนุน คอยหาข้อจับผิดเพื่อปลดองค์รัชทายาท แต่ตัวองค์ชายรองเอง

หาได้ต้องการสิ่งเดียวกับมารดาไม่ วันแต่งงานของหลิ่งอี้ ที่หลิ่งเหอไม่ได้ไปร่วมงาน สาเหตุเพราะกุ้ยเฟยอ้างว่าป่วย และเรียกให้องค์ชายรองไปอยู่เฝ้า

การได้มาอยู่ชายแดนห่างไกลจากความกดดันเช่นนี้ทำให้องค์ชายรองยิ้มได้ แลดูมีความสุขมากกว่าอยู่เมืองหลวงเสียอีก หลิ่งอี้ไม่อยากนึกถึงวันที่กุ้ยเฟยจะผลักดันพี่รองของเขาขึ้นสู่อำนาจ ไม่รู้ว่าพี่รองจะขมขื่นเพียงใด ปกติอยู่ในวังจะแสดงความสนิทสนมกับพี่น้องก็ไม่ได้ ช่างน่าเจ็บปวดนัก สามปีนี้เราสองคนก็มาใช้ชีวิตเยี่ยงพี่น้องธรรมดากันให้คุ้มค่าเถอะพี่รอง

ในระหว่างทางกลับค่ายทหาร หลิ่งอี้ก็หวนคิดถึงพระชายาของเขาอีกครั้ง

'เจ้าจะชอบตำหนักที่ข้าสร้างให้เจ้าหรือไม่ เจ้าสนุกกับของเล่นที่ข้ามอบให้เจ้าหรือไม่ ลี่หรู ข้าอุตส่าห์ทำกำแพงสูงกว่าบ้านอื่น ส่งอาจื่อไปคอยตามเจ้า เจ้าคงไม่ปีนกำแพงออกมาหรอกนะ'

ณ เมืองหลวง

หม่าลี่หรูใช้ชีวิตในตำแหน่งพระชายาอย่างสนุกสนานจนลืมสหายผู้หนึ่งไปเสียสนิท หยางซีหลิวจึงต้องส่งสารที่มีข้อความลับมากฉบับหนึ่งมาให้นาง

'ลิงน้อยเอ๋ย เจ้าลืมต้นไม้ของเจ้าแล้วหรือ'

ค่ำคืนอันเงียบสงัด เสียงสุนัขเห่าหอนจากไกลมาใกล้เป็นทอดๆ ลมเย็นระลอกหนึ่งพัดมา พาให้หนาวไปถึงกระดูก บรรยากาศเช่นนี้ คนปกติจะนอนอยู่ภายใต้ผ้าห่มในห้องอุ่น แต่คนไม่ปกติกลับปีนขึ้นไปอยู่บนหลังคา

'เจ้าต้นไม้เอ๋ย เมื่อไหร่เจ้าจะมา ข้าหนาวจะตายอยู่แล้ว' ลี่หรูนั่งปากสั่นรอต้นไม้ของนาง

"ลิงน้อย เจ้าไปทำอะไรบนนั้น" เสียงเจ้าต้นไม้เอ่ยมาจากด้านล่าง

"ใครเป็นลิงกัน" นางตอบเสียงสั่น

“รีบลงมาเถอะ ก่อนจะหนาวตาย” เจ้าต้นไม้หนาวแทนลิงน้อยนัก

ลี่หรูค่อยๆ ไถลลงจากหลังคา มายืนอยู่ตรงหน้าเจ้าต้นไม้ ริมฝีปากนางแข็งจากอากาศหนาวจัด ไม่สามารถพูดอันใดได้ในทันที

“เหตุใดจึงไปอยู่บนหลังคาได้เล่า” เจ้าต้นไม้ถาม

“ข้าได้ยินเสียงหมาเห่าหอน ตรงนี้มืดเกินไป ข้ากลัว อูว...หนาว” ลี่หรูถูมือไปมาเพื่อเพิ่มความอบอุ่น

“เจ้าควรจะกลัวหนาวตายมากกว่านะลี่หรู”

“เจ้ามีอะไรก็รีบว่ามา” นางคิดถึงเตียงอุ่นเหลือเกิน

“อืม...ข้ามีเรื่องจะขอร้องให้พระชายาช่วยพ่ะย่ะค่ะ” หยางซีหลิวประสานมือสองข้างไว้ด้านหน้า

“เห็นพระชายาแล้วยังไม่คุกเข่าหรือ” ลี่หรูวางท่าอย่างคนเป็นพระชายา

“ได้ลูกม้าจะเอาแม่ม้าโดยแท้” หยางซีหลิวใช้หางตามองนาง

“เช่นนั้นคราวหน้าก็ไปที่ตำหนักองค์ชายสาม แล้วขอพบข้าผ่านทางหูกงกงแล้วกัน”

“หมูตุ๋นน้ำแดงโรงเตี๊ยมหลันหลัน ไก่รมชาโรงเตี๊ยมอันอัน หม้อไฟโรงเตี๊ยมฉงชิ่ง สุรายี่สิบปีหอจินหลิง”

“สหายกันย่อมช่วยเหลือกันอยู่แล้ว” แค่คิดหม่าลี่หรูก็น้ำลายสอ

ข้าเป็นสหายเจ้า หรืออาหารพวกนั้นกันแน่ที่เป็นสหายเจ้า ลี่หรู “ข้าชอบคนผู้หนึ่ง” หยางซีหลิวบอกนางพลางหันมองทางอื่นอย่างขัดเขิน

“บุรุษบ้านใดกันที่เจ้าชอบ”

“พระชายา เคยยืนอยู่ดีๆ แล้วหลับหรือไม่”...กล้าดูถูกความเป็นบุรุษของข้าหรือ

ฉับพลัน ตรงหน้าหยางซีหลิวก็มีเงาดำใหญ่โตโผล่มาบดบังหม่าลี่หรูไว้ หยางซีหลิวรู้สึกถึงสายตาที่จับจ้องมา หัวใจเขาเกือบหยุดเต้น นึกว่ามีผียักษ์มาหลอกเสียแล้ว

“อาจื่อ เขาแค่ล้อข้าเล่น” เสียงลี่หรูดังมาจากด้านหลังของผียักษ์ตนนั้น

เกาจื่อค่อยๆ ถอยไปด้านข้าง และหลบเข้าเงามืดตามเดิม

“ข้านึกว่าเจ้ามาคนเดียว” หยางซีหลิวนับถือยักษ์ตนนั้นนัก ขยับกายไร้เสียงทั้งที่ตัวก็ใหญ่ปานนั้นได้อย่างไร นับถือ นับถือแล้ว

“เขาเป็นหัวหน้าหน่วยทหารของข้า องค์ชายสามมอบไว้ให้”

“เขามาเงียบมาก” หยางซีหลิวยังคงตกตะลึงไม่หาย

“แต่อย่าให้เขาได้พูดเชียว เจ้ารีบพูดเรื่องของเจ้าให้เสร็จสิ้น ข้าจะรีบกลับไปนอน” นางอ้าปากหาว

“เอ่อ...คืออย่างนี้ เจ้าสนิทกับคุณหนูรองตระกูลหลินใช่หรือไม่”

“สนิทที่สุดก็ว่าได้ นางเป็นคนเดียวที่ยอมรับตัวตนของข้าและจริงใจกับข้าที่สุด”

“อ้อ ถ้าอย่างนั้น นางมีผู้รู้ใจแล้วหรือยัง” หยางซีหลิวรู้สึกได้ว่าแก้มตัวเองร้อนขึ้นมาท่ามกลางอากาศหนาว

หม่าลี่หรูรู้สึกได้ถึงกลิ่นเจ้าชู้นิดๆ “เจ้าชอบนางหรือ”

“อา...เอ่อ...จะว่าอย่างนั้นก็ได้”

“เจ้าจะให้ข้าเป็นแม่สื่อหรือ”

“เอ่อ...ก็ประมาณนั้น”

“ย่อมได้”

“ดี”

“เช่นนั้นข้าขอตัวกลับ”

“ได้” หยางซีหลิวมัวแต่คิดถึงหญิงสาวในดวงใจจนเหม่อลอยไป

แล้วหม่าลี่หรูก็เดินหายไปในเงามืด พอหยางซีหลิวได้สติ ก็พบว่าตัวเขายืนอยู่คนเดียว ‘นี่เราสนทนากันจบแล้วหรือ แล้วเจ้าจะช่วยข้าอย่างไร เริ่มวันไหน ไยไม่บอกกันบ้าง ลี่หรู’

หม่าลี่หรูกลับถึงตำหนักก็รีบถอดรองเท้าขึ้นเตียงแล้วห่มผ้าอุ่นร่างกาย ที่ต้องความเย็นมา “เจ้าหยางซีหลิว ชมชอบเมิ่งเอ๋อร์ของข้าหรือ แต่คนเจ้าชู้

อย่างเจ้าจะจริงใจกับสหายของข้ามากแค่ไหน มาพิสูจน์กันสักนิดเถอะซีหลิว” รอยยิ้มของหม่าลี่หรูนั้นเจ้าเล่ห์อย่างที่สุด ก่อนที่นางจะอ้าปากหาวอีกทีหนึ่ง จากนั้นก็ค่อยๆ เข้าสู่นิทราด้วยความเพลีย

ห้า

หลินเมิ่ง

วันนี้หลินเมิ่งบุตรสาวคนรองของเจ้ากรมอาญามาเยี่ยมเยือนตำหนัก องค์ชายสาม หม่าลี่หรูสนิทกับหลินเมิ่งที่สุด เพราะคนอื่นไม่อยากสนิทกับนาง เคยมีคนกล่าวว่า ลี่หรูไปเยือนที่ใด ความวุ่นวายบังเกิดที่นั่น ส่วนหลินเมิ่งเป็นคุณหนูผู้งดงามและเรียบร้อย แตกต่างกันลิบลับ

หลินเมิ่งเดินเข้ามาในตำหนัก ไม่พบเห็นความวุ่นวายใดๆ ที่นี่สงบเงียบบรรยากาศร่มรื่น ดูท่าแล้วตำแหน่งพระชายาคงทำให้สหายของนางเป็นผู้เป็นคนมากขึ้นกระมัง

“คุณหนูหลิน โปรดรอที่นี่ก่อน ผู้น้อยจะไปทูลพระชายาให้ทรงทราบ” หูกงกง ผู้มีตำแหน่งเป็นพ่อบ้านใหญ่แห่งตำหนักองค์ชายสามพาหลินเมิ่งเข้ามารอในห้องรับรอง

หลินเมิ่งนั่งรอลี่หรูอยู่เพียงครู่ ก็มีชายร่างใหญ่โตผู้หนึ่งเดินเข้ามา มือของหลินเมิ่งกำลังจะยกชาขึ้นจิบชะงักค้างเพราะท่าทางของคนผู้นี้ดุดันยิ่งนัก

“พระชายาให้มาเชิญคุณหนูหลินไปที่ลานด้านหลังขอรับ”

หลินเมิ่งเกือบทำถ้วยชาหล่นแตก เพราะเสียงของชายผู้นี้ดังลั่นสะเทือนหู นางเบิกตามองอย่างตกตะลึง

เกาจื่อเห็นว่าหลินเมิ่งไม่ขยับตัวจึงย้ำอีกครั้งด้วยเสียงที่ดังกว่าเดิม

“พระชายาให้ท่านไปที่ลานด้านหลังขอรับ”

หลินเมิ่งทำถ้วยชาหล่นจริงๆ ไฉนยิ่งพูดยิ่งเสียงดัง เขานึกว่านางหูหนวกหรืออย่างไร “เอ่อ...ขออภัยด้วย”

เกาจื่อคิดว่าคุณหนูท่านนี้ช่างบอบบางนัก ตอนเขาเจอพระชายาครั้งแรก พระชายาไม่เห็นเป็นอะไรเลย

หูกงกงได้ยินเสียงเกาจื่อก็รีบเร่งเข้ามา แล้วค้อมกายขออภัยหลินเมิ่งเป็นการใหญ่ “ขออภัยคุณหนูด้วย อาจื่อพูดดังจนเคยชิน เชิญคุณหนูทางนี้ขอรับ” ก่อนจะผายมือเชิญหลินเมิ่งที่ตาโตมองเกาจื่อไม่วางตา นางรีบเดินตามหูกงกงไปโดยมีเกาจื่อเดินตามหลัง

‘ข้าพูดดังหรือ พระชายาไม่เคยบอกว่าข้าเสียงดังเลย พระชายาแค่ชอบคุยภาษาใบ้กับข้าเท่านั้น’ เกาจื่อคิดขณะเดินตามหลินเมิ่งไป

หลินเมิ่งเดินตามหูกงกงจนมาถึงลานกว้างหลังตำหนัก ที่นี่เหมาะเป็นที่เล่นสนุกของลี่หรูยิ่งนัก องค์ชายสามช่างเข้าใจเอาอกเอาใจพระชายาของตัวเอง

ตรงลานฝึก ลี่หรูกำลังกวัดแกว่งดาบใส่ทหารจำนวนราวสิบนาย ทหารเหล่านั้นดูหวาดกลัว พวกเขาไม่ได้หวาดกลัวว่าจะโดนคมดาบ แต่หวาดกลัวว่าพระชายาจะกวัดแกว่งดาบใส่ตัวเอง

“เมิ่งเอ๋อร์ รอเดี๋ยวนะ ข้ากำลังฝึกยุทธ์” ลี่หรูตะโกนบอกหลินเมิ่งด้วยเสียงเหนื่อยหอบ

ฝึกยุทธ์หรือ หลินเมิ่งขมวดคิ้วด้วยความสงสัย เพราะผู้ที่ถือดาบมีแค่ลี่หรู ส่วนทหารต่างวิ่งหนีด้วยมือเปล่า

ผ่านไปราวหนึ่งเค่อ ลี่หรูก็โยนดาบให้เกาจื่อ พร้อมส่งภาษาใบ้ว่า ให้เลิกฝึกได้ นางกำนัลยื่นผ้าเช็ดหน้าให้นาง หลังจากเช็ดเหงื่อบนหน้าแล้วก็โผเข้ากอดหลินเมิ่งด้วยความคิดถึงทันที

“ข้าคิดถึงเจ้า” ลี่หรูมองหลินเมิ่งที่แต่งกายเรียบง่ายสบายตา ผมนุ่มลื่นถูกมัดไว้อย่างดี ส่วนหนึ่งปล่อยลงมาให้พลิ้วไหวไปกับสายลม รอยยิ้มของ

นางทำให้คนที่ได้เห็นจิตใจสงบลง

“พระชายา รีบไปเปลี่ยนเสื้อผ้าเถอะ เดี๋ยวจะไม่สบายเอาได้” หลินเมิ่งเห็นลี่หรูมีเหงื่อเต็มตัวก็เป็นห่วง

“เจ้านี่ยังไง ข้าบอกว่าคิดถึง เจ้าต้องตอบว่าคิดถึงเช่นกัน ไหนลองพูดซิ” ลี่หรูจ้องหน้าหลินเมิ่งเพื่อรอฟังคำที่นางต้องการ

“ข้าก็คิดถึงเจ้า” หลินเมิ่งยิ้มออกมา หากลี่หรูเป็นบุรุษ คงเจ้าชู้ไม่แพ้สหายผู้นั้นของนางแน่ๆ

“ดี ข้ามีเรื่องคุยกับเจ้ามากมาย ไปกันเถอะ” จากนั้นลี่หรูก็จูงมือหลินเมิ่งไปทางห้องที่ประทับ

หลินเมิ่งอยู่พูดคุยกับลี่หรูจนถึงยามเซินจึงขอตัวกลับ

หลินเมิ่งกลับไปได้ไม่นาน คนเจ้าชู้หยางซีหลิวก็มา ครั้งนี้เขามาขอเข้าพบทางหน้าตำหนัก ลี่หรูนั่งอย่างเย่อหยิ่งให้เขาคำนับ หยางซีหลิวต้องกัดฟันโค้งคำนับเพื่อนางในดวงใจของเขาผู้นั้น

“ตามสบายเถอะคุณชายหยาง ท่านมีอะไรหรือ วันนี้ถึงมาพบข้าได้” ลี่หรูเอนกาย อ้าปากหาวอย่างเกียจคร้าน

เจ้าคงเป็นพระชายาที่ไร้กิริยาที่สุดในแผ่นดิน หยางซีหลิวคิดในใจ “ข้ามาพบท่านเพื่อขอคำตอบบางอย่าง”

“หากเจ้าไม่ถาม ข้าจะตอบเจ้าได้อย่างไร” นางทำหน้าไม่เข้าใจ

“ข้าถามไปแล้ว”

“หือ ข้าจำไม่ได้ว่าเจ้าเคยถาม”

“คืนนั้น”

“คืนไหน”

“คืนที่เจ้า...เอ่อ...ท่าน...ตกลงรับปากข้า”

“ข้าเป็นพระชายา จะเคยออกไปที่ไหนได้อย่างไร จริงไหมหูกงกง” คราวนี้นางหันไปถามหูกงกง

“ถูกแล้วพ่ะย่ะค่ะ” หูกงกงตอบ

“แต่ว่า...” หากไม่ติดที่มีหูกงกงยืนอยู่ เขาคงเข้าไปกระชากคอเสื้อเพื่อเค้นถามนางแล้ว

“ข้าเหนื่อยแล้ว หูกงกงส่งแขก” ลี่หรูให้นางกำนัลประคองเดินเข้าด้านในโดยไม่สนใจหยางซีหลิวแม้แต่น้อย

หยางซีหลิวได้แต่อ้าปากค้าง กลับออกไปด้วยความอึดอัดใจ เห็นชัดๆ ว่านางตั้งใจแกล้งเขา ฝากไว้ก่อนเถอะ

เขาหงุดหงิดที่ไม่ได้คำตอบใดจากหม่าลี่หรู และยังไม่สามารถบีบบังคับนางเหมือนก่อนได้ จึงคิดจะไประบายอารมณ์ที่หอสุราสักหน่อย ระหว่างทางได้พบกับหลินเมิ่งโดยบังเอิญ

“คุณหนูหลิน บังเอิญนัก” หยางซีหลิวเข้าไปทักทายพร้อมรอยยิ้มที่มากเกินพอดี

“คุณชายหยาง” หลินเมิ่งเป็นคุณหนูลูกขุนนางใหญ่ จึงรู้สึกขัดเขินเล็กน้อยที่มีบุรุษเข้ามาทักทาย เมื่อก่อนเขาก็ชอบทักทายนางเช่นนี้ แต่ทุกครั้งจะมีลี่หรูอยู่ด้วย ตอนนี้ไม่มีลี่หรู นางจึงรู้สึกอึดอัด

“ข้าเพิ่งไปพบลี่หรู เอ่อ...พระชายามาเมื่อครู่” หยางซีหลิวชวนหลินเมิ่งคุย เขามองนางไม่วางตา ยิ่งมองยิ่งหลงใหล เมื่อก่อนคิดว่านางจืดชืด แต่เหตุใดมองไปมองมา กลับถอนสายตาตัวเองออกมาไม่ได้ เขาไม่เข้าใจเลย

“เจ้าค่ะ หากไม่มีอะไร ข้าขอตัวก่อน” หลินเมิ่งพยักหน้าเล็กน้อยให้หยางซีหลิว แล้วให้สาวใช้พยุงขึ้นรถม้า

รถม้าวิ่งไปไกลแล้ว แต่หยางซีหลิวยังยืนเหม่อมองอยู่ที่เดิม จนมีมือหนึ่งเข้ามาสะกิด หยางซีหลิวหันมาก็สบตากับหม่าลี่หรูพอดี

“นี่เจ้า”

“ไปเถอะ ข้าแอบอาจื่อออกมา รีบไปกัน ก่อนเขาจะตามหาข้าเจอ” ลี่หรูรีบดึงมือหยางซีหลิวไปทางหอสุรา

หยางซีหลิวนั่งมองพระชายาที่แต่งกายเป็นบุรุษ ยกสุราดื่มอึกๆ เหมือนน้ำเปล่า เขาต้องห้ามนาง ก่อนที่นางจะเมาจริงๆ

“ที่ตำหนักไม่มีสุราให้เจ้าดื่มหรือ”

“มี แต่ข้าต้องรักษาภาพลักษณ์” ลี่หรูตอบก่อนจะยกสุราขึ้นดื่มอีกจอก

หยางซีหลิวสำลักสุราหลังจากได้ยิน ‘นี่เจ้ายังรู้จักคำว่าภาพลักษณ์อยู่อีกหรือลี่หรู’

“ข้าว่าหาคนมารินสุราด้วยจะเพลิดเพลินกว่า เด็กๆ” ลี่หรูเรียกเสี่ยวเอ้อของหอสุราให้นำหญิงงามมาปรนนิบัติ ผ่านไปครู่หนึ่งหญิงงามสี่นางก็เดินเข้ามานั่งขนาบข้างซ้ายขวาของหยางซีหลิว และลี่หรูที่แต่งกายเป็นบุรุษก็เริ่มเมาเล็กน้อย

“เจ้าว่ามา ได้เรื่องอะไรมาบ้าง” วันนี้หยางซีหลิวไม่มีอารมณ์หยอกล้อหญิงงาม เขาต้องการรู้ว่าลี่หรูคุยอะไรกับหลินเมิ่งบ้าง

“เจ้าจะรีบร้อนไปไย คืนนี้ข้าได้ยินว่าที่หอสุรามีสาวงามมาใหม่ งามจับใจมากเชียวละ” ลี่หรูยิ้มกรุ้มกริ่ม

นี่ถ้าองค์ชายสามมาเห็นเจ้าตอนนี้ คงได้อกแตกตาย หยางซีหลิวหัวเราะหึๆ หากนางเป็นบุรุษ เขาคงต้องคาราวะนางเป็นอาจารย์แล้ว

‘ฮึ เจ้าหยางซีหลิว เจ้าจะกลับตัวกลับใจภายในวันเดียวได้อย่างไร ข้าจะกระชากหน้ากากจอมเจ้าชู้ของเจ้าออกมา เจ้าอย่าได้หวังจะรังแกเมิ่งเอ๋อร์ของข้าเลย’ ลี่หรูยกสุราดื่มอีกหนึ่งจอก

เซียนเซียนคือหญิงงามคนใหม่ของหอสุรา นางดีดพิณก็เพราะ ร่ายรำก็สวยงาม ทรวดทรงก็ล่อลวงผู้คนยิ่งนัก ลี่หรูบังคับให้หยางซีหลิวจ่ายอย่างหนัก จนได้ตัวเซียนเซียนมาร่ายรำในห้องส่วนตัว

เพลงบรรเลงไป หญิงงามร่ายรำไป ลี่หรูดื่มสุราหัวเราะไป หยางซีหลิวก็เริ่มเมามายแล้วเหมือนกัน

“เซียนเซียน เจ้างามมาก” ผู้ที่เอ่ยปากชมไม่ใช่หยางซีหลิว แต่เป็นหม่าลี่หรู

เซียนเซียนเอียงอายอย่างมีจริต

“เมิ่งเอ๋อร์ เจ้างามมาก” หยางซีหลิวเอ่ยออกมาโดยไม่รู้ตัว

ลี่หรูตวัดสายตามองหยางซีหลิวทันที “เมิ่งเอ๋อร์เป็นของข้า” นางวางจอกสุราลงบนโต๊ะเสียงดัง

“เจ้าแต่งงานกับนางแล้วหรือ” หยางซีหลิวก็วางจอกสุราลงบนโต๊ะเสียงดังเช่นกัน

ลี่หรูตบที่อกของตัวเอง “ข้าเติบโตมากับนาง”

“ข้าก็เห็นนางมาตั้งแต่เล็ก” หยางซีหลิวไม่ยอมแพ้

“ข้าได้กอดนางแล้ว” ลี่หรูเชิดคางขึ้นอย่างผู้ชนะ

“ข้า...” หยางซีหลิวพูดอะไรไม่ออก

“ข้าได้หอมแก้มนางแล้วด้วย”

“...” หยางซีหลิวหมดคำพูด

เซียนเซียนอ้าปากค้าง ไม่นึกว่าจะมีหญิงงามอีกคนที่ทำให้คุณชายรูปงามทั้งสองลืมนางได้ “เมิ่งเอ๋อร์คือใครหรือเจ้าคะ” นางจึงเอ่ยถามออกมา

“เฮ้อ” หยางซีหลิวถอนหายใจทีหนึ่งแล้วยกสุราดื่มอีกจอก

“เซียนเซียน คืนนี้เจ้าไปปรนนิบัติคุณชายหยางแล้วกัน” ลี่หรูลุกขึ้นเซเล็กน้อย รอจนทรงตัวได้ก็เดินออกจากห้องไป

หยางซีหลิวไม่คิดว่าอยู่ดีๆ ลี่หรูจะทิ้งเขาไว้เช่นนี้ หากเป็นเมื่อก่อนเขาคงยินดีมาก แต่ตอนนี้เขาไม่สามารถแตะต้องสตรีอื่นได้อีกเลย

“เจ้าเก็บนี่ไว้เถอะนะ” หยางซีหลิวยัดถุงเงินใส่มือเซียนเซียน แล้วเดินออกจากห้องไปอีกคน ทิ้งให้หญิงงามอ้าปากค้าง เซียนเซียนคิดว่าเมิ่งเอ๋อร์ผู้นั้นคงงามมาก เพราะนี่เป็นครั้งแรกที่มีบุรุษปฏิเสธนาง

ลี่หรูเฝ้ามองหยางซีหลิวเดินออกมาจากหอสุรา

นี่เขาเปลี่ยนไปแล้วจริงๆ น่ะหรือ

“อาจื่อ พวกเรากลับตำหนัก” ลี่หรูพยุงตัวเองขึ้นรถม้า เรื่องของหยางซีหลิวไว้ค่อยคิดทีหลัง ตอนนี้นางเมามาก อยากนอนเต็มที ส่วนเกาจื่อตาม

นางมาได้อย่างไร นางก็ขี้เกียจจะคิด ขอนอนดีกว่า

สองวันผ่านไปก็มีข่าวจากเมืองหลวงส่งมาที่ชายแดน หูไห่เห็นองค์ชาย เดี๋ยวก็กำมือ เดี๋ยวก็ถอนหายใจ สีหน้าเปลี่ยนไปเปลี่ยนมา

'ลี่หรูหนอลี่หรู เจ้าถึงขนาดไปเที่ยวหอสุรา เท่านั้นยังไม่พอ เจ้ายังเรียกหญิงงามเข้าไปปรนนิบัติ กลับออกมาด้วยสีหน้าแดงก่ำและเมามาย เจ้าช่างหาญกล้านัก'

หลิ่งอี้รอเวลากลับไปแทบไม่ไหว หากให้ใครรู้ว่าพระชายาของเขาเที่ยวหอสุราแล้วละก็ ตำหนักของเขาคงต้องวุ่นวายแน่

"หูไห่ เจ้าส่งจดหมายไปให้อาจื่อ บอกว่าห้ามให้พระชายาออกจากตำหนัก แม้ต้องจับมัดไว้ก็ต้องมัด"

หูไห่รับคำสั่งด้วยความสงสัย จดหมายที่เกาจื่อส่งมาว่าอย่างไรบ้างหนอ เหตุใดองค์ชายจึงต้องรับสั่งให้จับพระชายามัดด้วยเล่า

หก

ท่านหญิงอู๋เหมย

ฤดูหนาวผ่านพ้นไป ฤดูใบไม้ผลิเข้ามาเยือน วันนี้มีแขกผู้หนึ่งมาที่ตำหนักองค์ชายสาม

ทั้งๆ ที่รู้ว่าเจ้าของตำหนักไม่อยู่ก็ยังมา คนผู้นี้คงจะมาหาเรื่องข้าสินะ ลี่หรูคิด หลายเดือนมานี้นางถูกเกาจื่อเฝ้าติดตาม ไม่สามารถออกไปนอกตำหนักได้ ขาดการติดต่อกับโลกภายนอกโดยสิ้นเชิง นางเคยลอบปีนกำแพงกลางดึก ปรากฏว่าเกาจื่อไปดักรอนางอยู่ด้านนอกกำแพง นางจึงได้เข้าใจว่าตลอดมาที่นางปีนกำแพงออกไปได้สำเร็จเพราะเกาจื่อยอมให้นางออกไป

ตอนนี้นางกำลังเบื่ออย่างมาก

“คำนับพระชายาเพคะ หม่อมฉันคือลูกพี่ลูกน้องขององค์ชายสาม มีนามว่าอู๋เหมยเพคะ” ท่านหญิงอู๋เหมยคือบุตรีของน้องชายฮองเฮา นางเพิ่งพ้นวัยปักปิ่นในปีนี้ บิดาของนางได้รับแต่งตั้งให้เป็นโหว นางจึงได้เป็นท่านหญิง

“ตามสบายเถอะท่านหญิง เด็กๆ ยกน้ำชา” ลี่หรูนั่งรักษากิริยามารยาทโดยมีหูกงกงอยู่ด้านข้าง

“พระชายาสบายดีหรือไม่เพคะ”

น้ำเสียงของอู๋เหมยออกจะถือตัวนิดๆ ลี่หรูคิด นางทำตัวเป็นญาติผู้ใหญ่ฝั่งองค์ชายสาม ทั้งๆ ที่นางอายุน้อยกว่าลี่หรู “สบายดี ขอบคุณท่านหญิง

ที่ถามไถ่"

"หลายวันก่อน ท่านพี่หลิ่งอี้ส่งจดหมายมาให้ท่านย่าของหม่อมฉัน หรือก็คือท่านยายของท่านพี่ ในจดหมายบอกว่าคิดถึงเมืองหลวงนักเพคะ"

"อ้อ"...แล้วเจ้ามาบอกข้าทำไม ลี่หรูคิดในใจ

"อีกสามวันหม่อมฉันจะติดตามท่านพ่อท่านแม่ไปชายแดน หากพระชายาอยากฝากจดหมายไปให้ท่านพี่ ฝากหม่อมฉันไปก็ได้เพคะ"

"อ้อ"...เจ้าทำเหมือนข้าเป็นชายารอง แล้วเจ้าเป็นชายาเอกเลยนะ

"หม่อมฉันกับท่านพี่หลิ่งอี้เติบโตมาด้วยกัน พวกเราสนิทกันมาก" อู๋เหมยเห็นลี่หรูไม่พูดอะไรอีก ก็เดาว่านางคงไม่พอใจอยู่เป็นแน่ ที่นางมาวันนี้เพราะอยากมาเห็นหน้าพระชายาขององค์ชายสามว่าจะงดงามสักแค่ไหน ตำแหน่งพระชายาที่นางเฝ้าฝันกลับตกไปเป็นของคนอื่น นางอึดอัดใจนัก นางเป็นลูกบุญธรรมของตระกูลอู๋ เนื่องจากบิดาแท้ๆ ของนางเป็นสหายสนิทของท่านโหว เมื่อบิดาแท้ๆ ของนางสิ้นใจ ท่านโหวจึงรับนางเป็นลูกบุญธรรม นางเฝ้ามององค์ชายสามด้วยความหลงใหล แต่กลับพ่ายแพ้ให้คนผู้นี้

"หากท่านหญิงจะกรุณา ข้าก็ขอฝากคำพูดหนึ่งไปบอกองค์ชายสามว่าอาจื่อทำงานดีมาก ข้าชอบเขามาก แค่นี้แหละ" หม่าลี่หรูอยากไล่อู๋เหมยไปเสียที เพราะนางไม่อยากฟังเรื่องราวในอดีตอันหวานหอมของใครเลยสักนิด

"ได้เพคะ หม่อมฉันจะนำความของพระชายาไปบอกท่านพี่ให้ เช่นนั้นหม่อมฉันขอตัวก่อน" อู๋เหมยอยากพูดอะไรมากกว่านี้ แต่เจ้าของตำหนักกำลังไล่แขก นางจึงจำเป็นต้องเอ่ยลา

"เชิญท่านหญิง" ลี่หรูจงใจลุกขึ้นส่งอู๋เหมยด้วยความนอบน้อม ประหนึ่งกำลังส่งญาติผู้ใหญ่ 'เจ้าคงจะเกลียดที่ข้าแย่งตำแหน่งพระชายาของเจ้ามาสินะ ไม่ต้องห่วงหรอก อีกสามปีข้าจะคืนให้' ลี่หรูเห็นท่าทางของท่านหญิงแล้วก็เข้าใจ ถึงนางไม่เคยรักใคร แต่ก็รู้ว่าเวลาถูกแย่งของรักไปนั้นเป็นอย่างไร

ลี่หรูอ้าปากหาว ก่อนจะเดินกลับห้องเพื่อนอนพักผ่อน หลายคืนที่นางพยายามปีนกำแพงแต่ไม่สำเร็จ ทำให้นางอ่อนเพลียมาก ปีนกำแพงไม่ได้ผล

คงต้องคิดหาวิธีอื่นแทน

ชายแดนในหลายวันต่อมา ท่านโหวก็เดินทางมาถึงเพื่อส่งมอบเสบียง ท่านโหวถือโอกาสพาฮูหยินและท่านหญิงมาเที่ยวด้วย

“องค์ชายเพคะ” อู๋เหมยร้องเรียกองค์ชายสาม แม้ต่อหน้าลี่หรูจะเรียกเขาว่าท่านพี่ แต่ที่จริงแล้ว นางไม่กล้าเรียกเช่นนั้นจริงๆ หรอก องค์ชายสามเป็นผู้ที่ได้ชื่อว่าเย็นชาที่สุดในบรรดาองค์ชาย

“ท่านหญิงเองหรือ เดินทางมาเหนื่อยๆ ไม่รีบไปพักผ่อนเล่า” หลิ่งอี้ไม่ได้ยิ้มให้นาง

“เอ่อ...ก่อนมาที่นี่หม่อมฉันไปตำหนักองค์ชายมาเพคะ พระชายาฝากคำพูดมาถึงพระองค์เพคะ” อู๋เหมยไม่ได้ยินเสียงตอบรับ พอเงยหน้ามองก็เห็นแต่สีหน้าเย็นชาขององค์ชายสาม นางจึงกำมือและฝืนพูดต่อ “พระชายาบอกว่า อาจื่อทำงานดีมาก นางชอบเขามากเพคะ” อู๋เหมยรออยู่นานก็ไม่ได้ยินเสียงองค์ชายตอบกลับมา นางอุตส่าห์หลบมารดาเพื่อมาดักรอองค์ชายสาม ใช้พระชายาเป็นข้ออ้างเพื่อพูดคุย แต่องค์ชายสามก็ยังเย็นชาเช่นเดิม ทว่าเพราะความเย็นชานี่แหละที่ทำให้อู๋เหมยหลงรัก

“ต่อไปหากท่านหญิงไม่มีธุระอะไร อย่าไปที่ตำหนักของข้า อย่าไปรบกวนพระชายาของข้าอีก” หลิ่งอี้พูดเสร็จก็เดินจากไปอย่างไร้ไมตรี ทิ้งให้อู๋เหมยตะลึงงัน

น้ำตานางไหลออกมา

‘ท่านคงรักพระชายาของท่านมาก ฮือๆ ถึงไม่ได้เป็นชายาเอก ข้าก็ขอเป็นชายารองของท่าน ข้าต้องเป็นชายารองของท่านให้ได้’

หลิ่งอี้เดินมาถึงกระโจมที่พักก็รีบเรียกหูไห่มารับคำสั่ง

“หูไห่ เจ้าสั่งให้อาจื่อย้ายไปดูแลคอกม้าที่นอกเมืองหลวง ส่งอาเทาไปติดตามพระชายาแทน อย่าแสดงตัวให้พระชายารู้ ให้อาเทาติดตามคุ้มครอง

พระชายาอย่างลับๆ”

“พ่ะย่ะค่ะ” หูไห่ไม่เข้าใจองค์ชายอีกแล้ว ช่วงนี้องค์ชายมีคำสั่งแปลกๆ โดยเฉพาะคำสั่งที่เกี่ยวกับพระชายา เหตุใดต้องย้ายเกาจื่อไปนอกเมือง เกาจื่อทำผิดอะไรหรือ

เมืองหลวง

ลี่หรูไม่เห็นเกาจื่อหลายวัน นางเห็นเป็นโอกาสเหมาะจึงวางแผนว่าคืนนี้จะลองปีนกำแพงอีกครั้งหนึ่ง จดหมายจากหยางซีหลิวล้วนถูกทำลายทิ้งก่อนจะมาถึงมือนาง แม้แต่หลินเมิ่งก็ไม่ได้รับอนุญาตให้เข้าพบ มีเพียงเสี่ยวจีที่มาหานางได้ นางสอบถามเสี่ยวจีก็ไม่ได้ความ ไม่รู้ว่าป่านนี้เจ้าหยางซีหลิวจะไปล่อลวงหลินเมิ่งอย่างไรบ้าง

ดึกดื่นค่ำคืน กำแพงสูงใหญ่ปรากฏเงาสีดำอยู่บนสันกำแพง ลี่หรูมองซ้ายขวาก็ไม่เห็นใคร นางใช้ต้นไม้ใกล้กำแพงแทนบันได เมื่อเท้านางแตะพื้นก็ยังไม่เห็นเกาจื่อปรากฏตัว นางจึงคิดว่าเขาคงเบื่อจะมาจับนางทุกคืนกระมัง ลี่หรูมุ่งหน้าไปจวนเจ้ากรมอาญาทันที โดยไม่รู้ตัวเลยว่ามีคนผู้หนึ่งติดตามนางอยู่ไม่ห่าง

จวนเจ้ากรมอาญาไม่มีทหารเฝ้ามากนัก ลี่หรูรู้ตำแหน่งห้องนอนของหลินเมิ่ง นางจึงขว้างก้อนหินไปตรงตำแหน่งนั้น ไม่นานก็มีเสียงเปิดหน้าต่าง

“เมิ่งเอ๋อร์ ข้าเอง ลี่หรู ข้าจะปีนเข้าไปแล้วนะ” ลี่หรูปีนกำแพงจวนนี้ได้อย่างสบาย นางก็ไม่เข้าใจว่าเหตุใดกำแพงตำหนักองค์ชายสามจึงสูงกว่ากำแพงบ้านอื่นนัก หรือองค์ชายสามจะกลัวคนลอบเข้าไปในตำหนัก

“ลี่หรู เจ้าออกมาได้อย่างไร” หลินเมิ่งเปิดหน้าต่างให้นางเข้ามา แล้วเอ่ยถามเสียงเบา เพราะเวลานี้คนอื่นในจวนต่างนอนหลับไปหมดแล้ว นางนั่งอ่านหนังสืออยู่จึงได้ยินเสียงหินกระทบหน้าต่าง

“ข้าก็หนีออกมาน่ะสิ” ลี่หรูนั่งลงและรินชาจิบด้วยความกระหาย การปีนกำแพงก็เหนื่อยใช้ได้ทีเดียว

“อาจื่อไม่ได้เฝ้าเจ้าอยู่หรอกหรือ” หลินเมิ่งได้รับจดหมายลับจากลี่หรูว่านางถูกเกาจื่อจับตามอง ออกจากตำหนักไม่ได้

“อาจื่อหายไป ข้าเลยออกมาได้”

“แล้วเจ้ามีธุระอะไรถึงได้มาหาข้า” หลินเมิ่งรินชาให้ลี่หรูอีกถ้วย นางเห็นลี่หรูมีเหงื่อออก คงจะเหนื่อยจริงๆ

“หยางซีหลิวมาหาเจ้าบ้างหรือไม่” ลี่หรูรับชามาดื่ม พร้อมกับรับผ้าเช็ดหน้าจากหลินเมิ่งมาเช็ดหน้า

“เขาไม่ได้มาที่นี่”

“ไม่มาที่นี่ แล้วที่อื่นเล่า”

“บังเอิญพบกันตลอด ตามตลาดบ้าง ร้านหนังสือบ้าง ร้านขนมบ้าง เขาก็เข้ามาทักทายข้า แล้วก็ไป เพียงแค่นั้น”

‘หน็อย คนเจ้าเล่ห์หยางซีหลิว ความบังเอิญของเจ้าช่างบังเอิญได้ดีนัก’ ลี่หรูกัดฟันคิดในใจ

“เจ้าคิดว่าหยางซีหลิวเป็นอย่างไร” ลี่หรูอยากรู้ความรู้สึกของหลินเมิ่งเช่นกันว่านางรู้สึกอย่างไรกับหยางซีหลิว จะได้ตัดสินใจว่าจะช่วยหรือจะฆ่าเจ้าหยางซีหลิวดี

“เอ่อ...เขาก็เป็นคนดีคนหนึ่ง” หลินเมิ่งรู้สึกแก้มร้อนเล็กน้อยเมื่อเอ่ยถึงคนผู้นั้น

“แล้วเจ้าชอบเขาหรือไม่”

“อืม เขาก็ไม่ได้น่ารังเกียจ”

“แต่เขาเจ้าชู้มาก หรือเจ้าไม่รู้”

“ช่วงหลังมานี้ท่านพ่อบอกว่าเขาตั้งใจทำงานมาก ไม่ค่อยไปหอสุราแล้ว”

อ้อ เดี๋ยวนี้เจ้ารู้จักเข้าทางพ่อแล้วสินะ ซีหลิว...“แล้วหากเขาชอบเจ้า เจ้าจะว่าอย่างไร” ลี่หรูถามหลินเมิ่งที่กำลังเขินอาย

“เขาบอกเจ้าเช่นนั้นหรือ”

“ใช่ แต่ข้ากลัวเจ้าจะถูกเขาหลอก”

“เจ้าสนิทกับเขาไม่ใช่หรือ”

“ก็ใช่ เพียงแต่ข้าเป็นห่วงเจ้า” ลี่หรูจับมือหลินเมิ่งมากุมไว้เพื่อแสดงความจริงใจ

“ที่จริงแล้ว ว่าถึงเรื่องความเจ้าชู้ เขาอาจจะน้อยกว่าเจ้าก็ได้นะ เมื่อก่อนเจ้าก็ไปเที่ยวกับเขาบ่อยๆ แล้วก็มาเล่าให้ข้าฟังว่าคุณชายบ้านนั้นหล่อเหลามาก คุณชายบ้านนั้นน่ารักมาก บางครั้งเจ้าก็แกล้งล้มต่อหน้าคุณชายเหล่านั้นแล้วบางครั้ง...” หลินเมิ่งกำลังจะพูดต่อ แต่ถูกลี่หรูพูดขัดเสียก่อน

“เจ้าลืมๆ มันไปได้หรือไม่ นั่นมันเป็นเรื่องเมื่อนานมาแล้ว”

ลี่หรูรู้สึกเขินอายเมื่อคิดย้อนกลับไป เพราะนางแพ้บุรุษหน้าตาดีจริงๆ ไม่เช่นนั้นคงไม่ตกลงแต่งงานง่ายดายเช่นนั้นหรอก คิดแล้วก็อยากโขกศีรษะตาย

“นานหรือ แค่เจ็ดเดือนที่แล้วเอง” หลินเมิ่งเห็นลี่หรูแก้มแดงก็อยากหยอกล้อ

“ตกลงเจ้าเป็นสหายของข้าหรือไม่” ลี่หรูทำแก้มป่องใส่หลินเมิ่ง

หลินเมิ่งหัวเราะออกมา บางครั้งสหายแสนซนของนางผู้นี้ก็น่ารักน่าหยอกจริงๆ

ลี่หรูย่นจมูกใส่หลินเมิ่ง “เอาละๆ กลับมาพูดเรื่องของเจ้าดีกว่า ข้าไม่รู้ว่าจะหนีออกมาได้อีกเมื่อไหร่ ข้าต้องบอกเจ้าให้ชัดเจนตอนนี้เลย” ลี่หรูกล่าวอย่างจริงจัง

“บอกอะไร”

“หากเจ้าชอบหยางซีหลิวจริง เจ้าต้องให้เขาพิสูจน์ความจริงใจเสียก่อน เอาอย่างนี้ ข้าจะช่วยเจ้าเอง”

“ช่วยอย่างไร”

ลี่หรูกับหลินเมิ่งพูดคุยถึงแผนการกันสองคนจนเกือบรุ่งสาง ลี่หรูจึงปีนกำแพงกลับออกไป

อาเทาผู้ติดตามคนใหม่ของลี่หรูที่นางไม่รู้จัก ไม่เคยเห็นตัว รีบเขียน

จดหมายส่งหาองค์ชายสาม ถึงบทสนทนาของพระชายากับคุณหนูหลินเมิ่งในคืนนี้ หากเขาเป็นองค์ชายสาม จะจับพระชายามัดไว้ในเรือนไม่ให้ออกไปไหนแน่นอน

เจ็ด

หยางซีหลิวสมหวัง

วันนี้เป็นวันคล้ายวันเกิดของหลินเมิ่ง ลี่หรูจึงสั่งให้หูกงกงเตรียมของขวัญ นางจะไปร่วมงานเลี้ยงวันเกิดของหลินเมิ่งในฐานะพระชายา

จวนเจ้ากรมอาญามีคนมาร่วมงานมากมาย หากจะบอกว่าเป็นงานเลี้ยงขุนนางก็ว่าได้ เจ้ากรมอาญาถือโอกาสนี้เลี้ยงต้อนรับขุนนางกรมอาญาที่เข้ามาใหม่ และเลี้ยงแสดงความยินดีกับขุนนางกรมอาญาที่ได้เลื่อนขั้นด้วย หยางซีหลิวได้เลื่อนเป็นหัวหน้าหน่วยตรวจสอบก็มาร่วมงานเลี้ยงด้วยเช่นกัน

หยางซีหลิวไม่ได้พบหลินเมิ่งหลายเดือนแล้ว แม้แต่ที่ประจำที่นางเคยไป นางก็ไม่ไป คล้ายกับว่านางกำลังหลบหน้าเขาอยู่ วันก่อนเจ้ากรมอาญาก็เปรยๆ ว่าหลินเมิ่งถึงวัยออกเรือน เป็นนัยว่าใครจะมาสู่ขอก็มาทาบทามได้แล้ว ทำให้เขาร้อนใจยิ่งนัก

หยางซีหลิวเดินเข้ามาในงาน แน่นอนว่าไม่อาจเข้าไปพูดคุยกับหลินเมิ่งต่อหน้าเจ้ากรมอาญาได้ เขาได้แต่มองนางจากมุมสวนที่ใช้จัดงาน วันนี้นางงดงามเป็นพิเศษ หรือเพราะเขาไม่ได้เห็นหน้านางมาพักใหญ่ จึงทำให้เขาคิดถึงนาง อยากเข้าไปพูดคุยกับนางใจแทบขาด

ในขณะที่ทุกคนกำลังสนทนากันอยู่ในสวนนั้น รถม้าของหม่าลี่หรูก็มาถึงหน้าจวนเจ้ากรมอาญา หูกงกงคอยเดินนำลี่หรูเข้าไปในจวน โดยมีเกาจื่อเดินตามอยู่ด้านหลัง

เมื่อต้นเดือน อยู่ดีๆ เกาจื่อก็กลับมาติดตามนางอีกครั้ง นางถามเกาจื่อว่าหายไปไหนมาตั้งหลายเดือน เกาจื่อตอบเพียงว่าไปเลี้ยงม้า และไม่พูดอะไรอีกเลย ลี่หรูสั่งอะไรก็พยักหน้ารับ นางเกือบจะลืมไปแล้วว่าเสียงของเกาจื่อเป็นอย่างไร เพราะเขาไม่พูดอะไรเลยทั้งวัน

“พระชายาองค์ชายสามมาถึงแล้ว” หูกงกงขานบอกทุกคนในงานตามพิธีการ

ลี่หรูเพิ่งรู้สึกว่าแต่งงานกับองค์ชายสามก็มีหน้ามีตาเช่นนี้เอง นางเดินยิ้มเข้าไป ทุกคนต่างก้มศีรษะทักทายนาง

“พระชายา เชิญนั่งพ่ะย่ะค่ะ” เจ้ากรมอาญาเข้ามาเชิญลี่หรูให้ไปนั่งยังโต๊ะใหญ่ นางนั่งลงข้างหลินเมิ่ง เมื่อนั่งลงแล้วทุกคนจึงนั่งตาม

“ท่านลุงหลินไม่ต้องมากพิธีหรอก ข้ามาร่วมงานเลี้ยงวันเกิดของเมิ่งเอ๋อร์ทุกปี ปีนี้ข้าก็ยังเป็นสหายของเมิ่งเอ๋อร์เช่นเดิม” ลี่หรูยิ้มให้เจ้ากรมอาญา

“พระชายามาร่วมงาน เป็นเกียรติของจวนแล้ว หากองค์ชายสามอยู่ที่เมืองหลวง เชื่อว่าคงจะเสด็จมาเป็นเพื่อนพระชายาด้วยแน่นอน น่าเสียดายนักวันนี้หากพระชายาต้องการอะไรก็สั่งพวกบ่าวได้เลยพ่ะย่ะค่ะ” เจ้ากรมอาญาเอ่ยกับลี่หรูอย่างรู้มารยาท แม้เมื่อก่อนลี่หรูจะมาที่จวนบ่อยๆ แต่เมื่อนางเป็นพระชายาแล้ว จะต้อนรับเหมือนเดิมนั้นไม่ได้ ต้องให้เกียรตินางในฐานะราชวงศ์

“ขอบคุณท่านลุงหลิน” ลี่หรูได้รับการอบรมจากหูกงกงมาพอสมควร จึงปฏิบัติตัวอย่างที่คนในราชวงศ์ควรปฏิบัติได้อย่างราบรื่นเป็นธรรมชาติ

“พระชายาสบายดีหรือไม่เพคะ” หลินเมิ่งเอ่ยถามลี่หรู ทั้งที่ความจริงพวกนางสองคนพบกันอยู่เกือบทุกค่ำคืน

“ข้าสบายดีเมิ่งเอ๋อร์” ลี่หรูจับมือหลินเมิ่งและใช้สายตาส่งสัญญาณเมื่อคืนพวกนางตกลงกันว่าจะแกล้งลองใจหยางซีหลิว เพราะลี่หรูทราบมาว่าวันนี้ท่านลุงหลินจะดูตัวว่าที่ลูกเขยไปด้วยเลย เท่าที่รู้มา ท่านลุงหลินเล็งหัวหน้า

หน่วยตรวจการกรมคลังกับหัวหน้าหน่วยตรวจสอบหยางซีหลิวไว้ ลี่หรูอยากรู้ว่าหยางซีหลิวจะมีวิธีใดเอาชนะใจท่านลุงหลินได้

“ใต้เท้าหลิน ข้ามีบุคคลหนึ่งจะแนะนำ” รองเจ้ากรมอาญา อดีตหัวหน้าของหยางซีหลิวเอ่ยออกมา

“เป็นหัวหน้าหน่วยตรวจสอบคนใหม่สินะ ลูกน้องที่เจ้ารักเหมือนลูกผู้นั้น” เจ้ากรมอาญายิ้มให้รองเจ้ากรมอาญา

“เขาเป็นสุภาพบุรุษ ทำงานขยันขันแข็ง หากข้ามีบุตรชายเช่นเขา ข้าก็พอใจมากขอรับ” รองเจ้ากรมอาญาเยินยออย่างออกหน้าออกตา

“ลองเรียกมาเถอะ เขาก็เป็นกำลังสำคัญที่มีฝีมือของกรมอาญาคนหนึ่ง” รองเจ้ากรมอาญาให้คนไปเรียกหยางซีหลิวเข้ามา

“ใต้เท้าหลิน ข้าก็มีคนผู้หนึ่งจะแนะนำ” เจ้ากรมโยธาที่เป็นสหายของเจ้ากรมอาญาเอ่ยออกมา

ลี่หรูคิดว่าวันนี้การแข่งขันคงดุเดือดน่าดู

“เรียกมาพร้อมกันเลยดีหรือไม่” เจ้ากรมอาญายิ้มอย่างอารมณ์ดี

เจ้ากรมโยธาให้คนไปเรียกหัวหน้าหน่วยตรวจการกรมคลังเข้ามาทันที

หากบอกว่าหยางซีหลิวหล่อเหลานุ่มนวล หัวหน้าหน่วยตรวจการก็หล่อเหลาคมเข้ม ลี่หรูนึกชื่นชมอยู่ในใจ

“คารวะใต้เท้าหลิน” สองหัวหน้าหน่วยคำนับเจ้ากรมอาญาอย่างนอบน้อม

“มาๆ มานั่งด้วยกัน” เจ้ากรมอาญาเรียกให้ทั้งสองคนมานั่ง “กรมอาญามีคนหนุ่มไฟแรงเช่นพวกเจ้า ข้าค่อยวางใจ” กล่าวหลังจากที่ทั้งสองคนนั่งลงแล้ว

ตลอดเวลาที่หัวหน้าทั้งสองพูดคุยกับเจ้ากรมทั้งสองและรองเจ้ากรม ลี่หรูสังเกตว่าแต่ละคนต่างลอบมองหลินเมิ่ง โดยเฉพาะหยางซีหลิว นอกจากมองหลินเมิ่งแล้ว ก็มองมาทางนางด้วย เขาใช้สายตาบอกนางว่าเขารู้ทุกอย่าง

‘ฮึ เจ้ารู้แล้วอย่างไร ข้าวางแผนไม่ให้เจ้าเจอเมิ่งเอ๋อร์ และเมิ่งเอ๋อร์ก็

เต็มใจ เจ้าจะทำอะไรข้าได้'

สนทนากันจนล่วงเลยยามอู่ แดดร้อนแรงขึ้น ลี่หรูจึงขอตัวเข้าไปพักด้านในกับหลินเมิ่ง ในขณะที่นางกับหลินเมิ่งจะเดินผ่านประตูสวนด้านในเข้าไปนั้น หยางซีหลิวก็โผล่มา ไม่ทันที่เขาจะได้เอ่ยทักหลินเมิ่ง เสียงหวานใสของสตรีนางหนึ่งก็ดังขึ้นด้านหลังเขา

"คุณชายหยาง ไม่เจอกันนานเลยนะเจ้าคะ" ผู้ที่ทักหยางซีหลิวก็คือคุณหนูจวนหัวหน้ากองตรวจการนั่นเอง สตรีผู้นี้ หยางซีหลิวก็เคยตามเกี้ยวพาอยู่พักใหญ่ เหมือนจะไปกันได้ดี แต่เสียที่สตรีผู้นี้ขี้หึงไปหน่อย หยางซีหลิวจึงโบกมือลา

"คุณหนูหลวนเอ๋อร์นั่นเอง ไม่รู้ว่าท่านมางานนี้ด้วย" หยางซีหลิวเอ่ยตอบอย่างระมัดระวัง

"คุณหนูหลินก็เป็นสหายข้าเช่นกัน ข้าย่อมต้องมา"

"อ้อ" หยางซีหลิวกลายเป็นคนพูดน้อยไปเสียอย่างนั้น

"เมิ่งเอ๋อร์ ได้ยินว่าท่านลุงหลินจะเลือกลูกเขยแล้ว เจ้าพอใจคนไหนล่ะ" หลวนเอ๋อร์เข้ามาจับมือหลินเมิ่งอย่างสนิทสนม

"เรื่องนี้ข้าคงแล้วแต่ท่านพ่อ" หลินเมิ่งยิ้มตอบหลวนเอ๋อร์

"ข้าว่า หัวหน้าหน่วยตรวจการก็ดูเข้าทีนะ" หลวนเอ๋อร์เอ่ยแนะนำ

ลี่หรูสังเกตเห็นหยางซีหลิวกำมือแน่น สีหน้าเปลี่ยนไปเล็กน้อย นางสนุกที่ได้มองหยางซีหลิวร้อนใจ

"เจ้าก็เห็นเหมือนกันกับข้าสินะ" ลี่หรูรีบพูดเสริมเข้าไป และก็ได้ผล หยางซีหลิวตวัดสายตามองนางทันที

"พระชายาก็คิดว่าเขาหล่อเหลาและสุภาพใช่หรือไม่เพคะ หม่อมฉันคิดว่าเขาเหมาะสมกับเมิ่งเอ๋อร์ของเรายิ่งนัก" หลวนเอ๋อร์ได้ทีก็เสริมเข้าไปอีกทบหนึ่ง

"เอ่อ...เช่นไรข้าคงไม่เหมาะจะอยู่ตรงนี้ ข้าขอตัวก่อน" หยางซีหลิวรีบเอ่ยลา แล้วเดินจากไป

สตรีทั้งสามต่างก้มหน้าหัวเราะ ที่จริงลี่หรูวางแผนให้หลวนเอ๋อร์เข้ามาป่วน นางอยากรู้ว่าหยางซีหลิวจะทำเช่นไรต่อไป

หนึ่งเดือนต่อมา ตำหนักองค์ชายสามเปิดต้อนรับคนสองคนพร้อมกัน หนึ่งคือหยางซีหลิว สองคือหลินเมิ่ง ลี่หรูต้องเชิญหลินเมิ่งมาที่ตำหนัก เพราะหยางซีหลิวข่มขู่นางว่า หากนางไม่ร่วมมือ เขาจะบอกให้บิดาของเขาเสนอฎีกาทูลฮ่องเต้ให้จัดงานเลี้ยงเหล่าพระชายาขึ้น หากจัดขึ้นจริง นางคงได้คอขาดเพราะความเป็นของนางแน่ๆ

“ลี่หรู ข้าขอคุยกับคุณหนูหลินตามลำพัง” หยางซีหลิวพูดกับลี่หรู แต่สายตามองไปที่หลินเมิ่ง

“ย่อมได้ เมิ่งเอ๋อร์ ข้าไปก่อนนะ” ลี่หรูจับมือให้กำลังใจหลินเมิ่ง ก่อนจะเดินออกจากห้องไป อยู่ในตำหนักนี้ หญิงชายใกล้ชิดลำพัง ไม่ต้องกังวลเพราะไม่มีคนนอกมาเห็น ทหารเฝ้าตำหนักก็แน่นหนากว่ากรมอาญามากนัก หยางซีหลิวจึงวางใจพูดคุยกับหลินเมิ่งตามลำพัง โดยไม่กลัวว่าชื่อเสียงของนางจะถูกใครเอาไปพูด

“เมิ่งเอ๋อร์ เจ้าจะหลบหน้าข้าอีกนานแค่ไหนหรือ ข้ารอเจ้าอยู่ที่ที่เราเคยพบกันทุกวัน” หยางซีหลิวพูดเสียงอ่อนลง

“ข้าไม่ได้หลบหน้าท่าน” หลินเมิ่งก้มหน้าหลบตา

“ยังจะบอกว่าไม่ได้หลบหน้าอีกหรือ ข้าไหว้วานให้ท่านรองเจ้ากรมอาญาออกหน้าไปสู่ขอเจ้าแล้ว หรือเจ้าไม่พอใจ” สามวันหลังงานเลี้ยง หยางซีหลิวร้อนใจ รีบขอร้องให้รองเจ้ากรมอาญาที่รักเขาเหมือนลูกไปทาบทามสู่ขอหลินเมิ่งกับเจ้ากรมอาญา เจ้ากรมอาญาตอบตกลงหลังได้ถามความเห็นของหลินเมิ่งแล้ว หยางซีหลิวดีใจจนตัวลอย แต่หลังจากตกลงหมั้นหมายกัน เขากลับไม่ได้พบหลินเมิ่งอีกเลย ส่งจดหมายไปหาก็ไม่มีจดหมายตอบกลับ เขาจึงจำเป็นต้องข่มขู่ลี่หรูให้ช่วยเหลือ

“หามิได้” หลินเมิ่งยังคงก้มหน้าตอบ

“เมิ่งเอ๋อร์ หรือเจ้ามีคนอื่นอยู่ในใจ ข้าจะยอมถอยให้ก็ได้”

หลินเมิ่งเงยหน้ามองหยางซีหลิวทันที เขาได้สบตานางเป็นครั้งแรกนับตั้งแต่วันงานเลี้ยง เขารู้ว่านางก็ชอบเขา แต่เหตุใดนางถึงไม่ยอมพบหน้าเขา เขาอยากรู้ยิ่งนัก

“หากข้าแต่งให้ท่านไป ท่านจะรับสตรีอื่นเข้าจวนอีกหรือไม่” หลินเมิ่งเอ่ยถามด้วยน้ำเสียงจริงจัง

“เหตุใดเจ้าจึงถามเช่นนั้น”

“มิใช่ว่าท่านมีสัญญาใจกับสตรีทั่วเมืองหลวงหรอกหรือ หากท่านมาแต่งกับข้า สตรีเหล่านั้นจะไม่ชอกช้ำใจแย่หรือ”

หยางซีหลิวอยากจะไปบีบคอพระชายาผู้นั้นนัก ต้องเป็นนางแน่ที่สอนให้เมิ่งเอ๋อร์ของเขาพูดเช่นนี้

“ในใจข้ามีเจ้าคนเดียว หรือเจ้าไม่รู้” หยางซีหลิวอยากจะคุกเข่าสาบานกับนางเหลือเกิน เพราะความเจ้าชู้ในอดีตแท้ๆ ที่ทำให้นางไม่เชื่อใจ

“ในใจมีข้าคนเดียว แต่ข้างกายไม่รู้จะมีอีกกี่คน” หลินเมิ่งหันหลังให้เขา

หยางซีหลิวเดินไปหยุดตรงหน้านาง แล้วคุกเข่าลง เขาจับมือของนางและกล่าวจากใจจริง “เมิ่งเอ๋อร์ ตลอดชีวิตของข้านับจากนี้ จะมีเจ้าเพียงคนเดียวในหัวใจ และข้างกายข้าก็จะมีเพียงเจ้าที่ได้เดินไปพร้อมกัน เจ้าเชื่อข้าเถอะนะ”

หลินเมิ่งตกใจที่อยู่ดีๆ บุรุษผู้นี้ก็คุกเข่าให้นาง

“ท่านรีบลุกขึ้นมาเถอะ” หลินเมิ่งจะดึงมือให้เขาลุกขึ้น แต่เขาไม่ยอมลุก

“หากเจ้าไม่ยอมเชื่อข้า ข้าจะไม่ยอมลุกขึ้น” หยางซีหลิวมองตานางด้วยความรู้สึกแน่วแน่

“ข้าเชื่อท่านแล้ว ท่านรีบลุกขึ้นเถอะ”

“ต่อไปเจ้าต้องเรียกข้าว่าซีหลิวได้หรือไม่”

“เอ่อ...” หลินเมิ่งรู้สึกว่าแก้มกำลังร้อน

“เมิ่งเอ๋อร์” หยางซีหลิวมองหลินเมิ่งอย่างอ้อนวอน

“ซีหลิว” หลินเมิ่งก้มหน้าเอียงอาย ทำให้หยางซีหลิวหัวเราะออกมา เขาดีใจที่ในที่สุดนางก็ยอมเปิดใจเสียที

ลี่หรูแอบฟังอยู่นอกห้อง พลางถอนหายใจโล่งอก ‘ช่างเถอะ ในเมื่อ เจ้าชอบเมิ่งเอ๋อร์จริงๆ ข้าจะส่งเสริมเจ้าก็ได้’

แล้วนางก็คิดถึงบุรุษผู้อยู่ชายแดน เขาจะมีวันคุกเข่าให้นางอย่างนี้ไหมหนอ ลี่หรูสะบัดหน้าไล่ความคิดเหลวไหลของตัวเอง นางต้องเตือนตัวเองอยู่เสมอว่านี่เป็นเพียงการแต่งงานหลอกๆ เท่านั้น

ชายแดน

วันเวลาของหลิ่งอี้ผ่านไปอย่างเชื่องช้า ข่าวคราวจากเมืองหลวงส่งมาไม่ขาด ลี่หรูของเขาไม่ต้องปีนกำแพงแล้ว เพราะเขาสั่งให้เกาจื่อเปิดประตูให้นางเดินออกมาเลย เขาทนไม่ได้ที่นางต้องเหน็ดเหนื่อยอยู่ทุกคืน เขาให้เกาจื่อติดตามนางในที่แจ้ง และให้อาเทาติดตามคุ้มกันนางในที่ลับ

‘ลี่หรู ข้าคิดถึงเจ้า เจ้าจะคิดถึงข้าบ้างหรือไม่หนอ’

แปด

ไท่จื่อเฟย

วันเวลาผ่านไป ลี่หรูใช้ชีวิตเป็นพระชายาอย่างสุขสบาย แต่งานเลี้ยง วันคล้ายวันพระราชสมภพของฮองเฮาในเดือนหน้า ที่นางต้องไปร่วมงานในฐานะพระชายา ทำให้นางกังวลยิ่งนัก

คืนนี้กว่านางจะหลับได้ก็เลยยามจื่อไปแล้ว ตอนนี้ยามโฉ่ว มีเงาดำค่อยๆ เข้าใกล้เตียงนอนของลี่หรูที่หลับลึกไม่รู้สึกตัว เงาดำนั้นค่อยๆ เปิดม่านเตียงและยืนมองคนงามที่กำลังหลับ

“ลี่หรู ข้าคิดถึงเจ้ายิ่งนัก” หลิ่งอี้เอ่ยเสียงเบา เขาเดินทางกลับเมืองหลวงเพื่อมาอวยพรวันเกิดของพระมารดาในเดือนหน้า พระบิดามีราชโองการอนุญาตให้เขากลับมาเมืองหลวงสามเดือน แต่เขาไม่ได้บอกลี่หรู เพราะกลัวนางจะหนีหน้าเขา

หม่าลี่หรูขยับตัวเล็กน้อย พลิกตัวเข้าด้านในและนิ่งไป หลิ่งอี้ถอดรองเท้าแล้วขึ้นเตียง โดยระวังไม่ส่งเสียงดังเพราะกลัวนางตื่น หลายเดือนที่ไม่ได้พบหน้า ทำให้เขาคิดอยากจะกอดนางยิ่งนัก หลิ่งอี้ไม่เพียงแค่คิด เขาโอบกอดนางจากด้านหลังจริงๆ ลี่หรูขยับตัวเข้ามาในอ้อมกอดโดยไม่รู้ตัว หลิ่งอี้ยิ้มอย่างพอใจและหลับไป

ยามเหม่า หม่าลี่หรูลืมตาตื่น เพราะนางรู้สึกเหมือนมีอะไรบางอย่าง รัดตัวนางอยู่ นางกลั้นหายใจและคิดไปต่างๆ นานา

'ข้าจะร้องให้คนช่วยดีหรือไม่นะ ไม่สิ คนผู้นี้ที่กอดข้าอยู่เข้ามาโดยที่อาจื่อไม่รู้ได้อย่างไร เขาต้องมีวิชาร้ายกาจแน่นอน หากข้าตะโกนออกไป เขาต้องฆ่าข้าแน่ๆ ทำอย่างไรดี'

ในขณะที่หม่าลี่หรูกำลังหวาดกลัวอยู่นั้น หลิ่งอี้ก็ตื่น

"หากเจ้ายังไม่ยอมหายใจ เจ้าคงจะไม่มีโอกาสหายใจอีกแล้วนะลี่หรู"

เสียงนี้...ลี่หรูจำเสียงเขาได้ แต่เหตุใดเขาจึงมาอยู่ที่นี่

"ข้ากลับมาอวยพรวันเกิดเสด็จแม่" เหมือนหลิ่งอี้จะได้ยินนางคิด เขาตอบนางตรงคำถามมากๆ

"เอ่อ...ท่านกลับมานานแล้วหรือ" ลี่หรูรู้สึกอึดอัดขัดเขินที่ถูกเขากอดไว้เช่นนี้ เพราะตลอดชีวิตนาง นอกจากบิดา ก็ไม่มีผู้ใดกอดนางมาก่อน

"นานแล้ว" หลิ่งอี้กระชับอ้อมกอดให้แน่นขึ้น ไม่มีทีท่าว่าจะยอมปล่อยนางให้เป็นอิสระ

"เอ่อ...ท่านหิวหรือไม่...ไม่สู้...เราลุกไปกินข้าวกัน"

"อืม ไม่ค่อยหิวเท่าไหร่ หรือเจ้าหิวแล้ว นี่เพิ่งยามเหม่าเองนะ พระอาทิตย์ยังไม่ขึ้นเลย"

"เอ่อ...อ๊ะ" ลี่หรูร้องตกใจ เพราะอยู่ดีๆ หลิ่งอี้ก็จับตัวนางพลิกกลับไปและขึ้นคร่อมทับตัวนางไว้ด้านล่าง

"ไม่เจอหน้ากันตั้งหลายเดือน เจ้าไม่คิดถึงข้าบ้างเลยหรือ" หลิ่งอี้จ้องตานาง

"เอ่อ..." ลี่หรูแก้มแดงเพราะท่าทางที่ล่อแหลมของเขาและนางในตอนนี้

"หือ หรือเจ้ากำลังเขินอาย" หลิ่งอี้ยิ้มหยอกล้อนาง

"ข้า...ไม่...ข้า...อืม" เสียงลี่หรูค่อยๆ หายไป เพราะหลิ่งอี้เข้าครอบครองริมฝีปากบางไว้ ดวงตาของลี่หรูสองข้างโตเท่าไข่ไก่

ผ่านไปพักใหญ่ หลิ่งอี้ถึงยอมปล่อยนางให้เป็นอิสระ ลี่หรูเอียงหน้าหลบตาด้วยความอาย หลิ่งอี้หัวเราะออกมาด้วยความพอใจ นี่แสดงว่านางไม่ได้รังเกียจเขา เพราะหากนางรังเกียจเขา นางคงไม่ยอมให้เขาจูบแน่ๆ

“ลี่หรู เป็นอะไรไป”

‘คนบ้า ยังมีหน้ามาถามอีก’ ลี่หรูต่อว่าเขาอยู่ในใจ ไม่เจอหน้ากันหลายเดือน พอเจอกัน เขาก็จูบนางโดยไม่บอกล่วงหน้า จะให้นางพูดอะไรได้อีก “ท่านสัญญาแล้ว ว่าจะไม่...เอ่อ...ไม่ทำอะไร...ข้า” ลี่หรูรวบรวมความกล้าพูดออกมาจนได้

“ถูกแล้ว ข้าสัญญา”

ลี่หรูพยักหน้าวางใจที่เขายังจำสัญญาได้ ดูจากหน้าตาของเขาแล้ว เขาคงไม่ได้เป็นคนไม่รักษาคำพูดหรอก

“ข้าสัญญาว่าจะไม่แตะต้องตัวเจ้าในคืนเข้าหอ แต่นี่...ก็เลยคืนเข้าหอมาหลายเดือนแล้วกระมัง สัญญาของข้าก็หมดไปแล้วตั้งแต่คืนนั้น” หลิ่งอี้ยิ้มแล้วมองลี่หรูที่กำลังอ้าปากค้าง

“นี่ท่าน...ท่าน” ลี่หรูไม่รู้จะตอบกลับอย่างไร หากนึกย้อนไป เขาก็สัญญาเช่นนั้นจริงๆ ‘อา...ข้าแย่แน่แล้ว ข้าจะร้องให้คนช่วยดีหรือไม่’

“วางใจเถอะ ข้าจะไม่ทำอะไรเจ้า หากเจ้าไม่ร้องขอ” หลิ่งอี้ต้องข่มใจไว้ก่อน หากเขาบังคับฝืนใจนางตอนนี้ การจะทำให้นางชอบเขาคงเป็นเรื่องยาก

ลี่หรูถอนหายใจด้วยความโล่งอก นับว่าเขายังเป็นคนดีอยู่บ้าง ‘ฮึ! จะให้ข้าร้องขอท่านหรือ คงไม่มีวันนั้นหรอก’

หลิ่งอี้มองนางเงียบๆ อีกครู่หนึ่ง จึงยอมปล่อยนาง “ข้าจะเข้าวัง เจ้าก็เตรียมตัวเข้าวังกับข้าเถอะ” เขาลุกขึ้นจากเตียงและเดินออกจากห้องไป

คิดไว้ว่าจะไม่ได้เจอกันอีกสองสามปี อยู่ดีๆ เขาก็กลับมา ทำนางใจคอไม่ดีเลย หากเขาจะทวงสิทธิ์การเป็นสามีของเขา แล้วนางจะทำอย่างไร ลี่หรูกลับมาหวาดหวั่นอีกครั้ง

ยามเฉิน หลิ่งอี้พาลี่หรูเข้าวัง หลังไปส่งลี่หรูไว้ที่ตำหนักฮองเฮาแล้ว

หลิ่งอี้ก็ขอตัวไปเข้าเฝ้าฮ่องเต้ ลี่หรูจึงต้องโดดเดี่ยวอยู่ตำหนักฮองเฮา นางก้มหน้าดื่มชาตลอด กูกูประจำตำหนักรินชาให้นางจอกแล้วจอกเล่า จนฮองเฮารู้สึกขำกับความน่ารักไร้เดียงสาของลี่หรู

“ชายาสาม เจ้าสบายดีหรือไม่ เจ้าสามไม่อยู่ ข้าก็ไม่ได้พบเจ้าเลย” ฮองเฮาถามนางพร้อมรอยยิ้มอบอุ่น

“ทูลฮองเฮา ขอบพระทัยที่ทรงเป็นห่วงเพคะ หม่อมฉันสบายดี” ลี่หรูลุกขึ้นจากเก้าอี้เพื่อทูลตอบฮองเฮา ฮองเฮาบอกให้นางนั่งลงตามสบาย แต่ลี่หรูไม่อาจตามสบายอย่างที่ฮองเฮาบอกได้

ฮองเฮาชวนลี่หรูสนทนาอีกพักใหญ่ กงกงหน้าตำหนักก็ขานบอกว่าพระชายาเอกในองค์รัชทายาทขอเข้าเฝ้า ฮองเฮาตรัสอนุญาต จากนั้นไม่นานไท่จื่อเฟยก็เดินเข้ามา นางคุกเข่าถวายพระพรฮองเฮาอย่างเรียบร้อยงดงาม

ลี่หรูมองไท่จื่อเฟยอย่างละสายตาไม่ได้ เพราะนางงดงามมาก งดงามที่สุดเท่าที่ลี่หรูเคยพบหญิงงามมาหลายนาง หากนางเป็นองค์รัชทายาท คงไม่กล้ามีชายารองแน่นอน

“ไท่จื่อเฟยมาก็ดีแล้ว นี่คือชายาขององค์ชายสาม พวกเจ้าสองคนทำความรู้จักกันไว้ งานเลี้ยงวันเกิดข้า ให้ชายาสามเป็นผู้ช่วยเจ้าแล้วกันนะ” ฮองเฮาตรัสกับไท่จื่อเฟยอย่างอ่อนโยน

“คำนับไท่จื่อเฟยเพคะ” ลี่หรูลุกขึ้นแล้วย่อตัวให้พระชายาเอกในองค์รัชทายาท

“ตามสบายเถอะ เราก็เหมือนพี่น้องกัน”

เสียงของไท่จื่อเฟยไพเราะน่าฟังมาก แต่ลี่หรูสัมผัสได้ถึงความเย็นชาที่แผ่ออกมาจากตัวนาง สตรีที่หน้าตางดงาม เหตุใดจึงดูเย็นชานักนะ

ฮองเฮาตรัสถึงงานเลี้ยงในเดือนหน้ากับพวกนางสองคน จนกระทั่งองค์รัชทายาทและองค์ชายสามกลับมาจากเข้าเฝ้าฮ่องเต้

“เสด็จแม่” องค์รัชทายาทเข้าไปกุมพระหัตถ์ของพระมารดาอย่างเอาใจ

ฮองเฮายิ้มให้องค์รัชทายาทอย่างรักใคร่และหันไปตรัสเรียกองค์ชายสามที่กำลังยิ้มมองพระชายาของตัวเองให้เข้าไปหา “เจ้าสาม มาหาแม่ใกล้ๆ หน่อย”

ลี่หรูสังเกตเห็นว่าตั้งแต่องค์รัชทายาทมาถึง ไท่จื่อเฟยก็ก้มหน้าอยู่ตลอด องค์รัชทายาทมองพระชายาของตัวเองครั้งเดียวตอนเข้ามา ส่วนไท่จื่อเฟยเหมือนจะไม่ได้สนใจเลย ตำหนักองค์รัชทายาทช่างน่าสนใจนัก

หลิ่งอี้พาลี่หรูออกจากวัง ระหว่างทางในรถม้า ลี่หรูก็ถามหลิ่งอี้เกี่ยวกับไท่จื่อเฟยผู้เย็นชาแต่งดงามมากคนนั้น

“ไท่จื่อเฟยแต่งให้องค์รัชทายาทนานแล้วหรือเพคะ” ลี่หรูมีนิสัยช่างสงสัย นางจะสงสัยในทุกเรื่อง มีคำถามมากมายต่อทุกสิ่ง

“อืม สามปีแล้วกระมัง”

“แล้วไท่จื่อเฟยมีรัชทายาทน้อยหรือยังเพคะ” ลี่หรูขอเดาว่ายังไม่มีเพราะความเย็นชาที่ทั้งสองคนมีให้กันแสดงชัดเจนอย่างมาก

“ยังไม่มี”

“องค์รัชทายาทกับไท่จื่อเฟยรักกันดีหรือไม่เพคะ” ลี่หรูรู้ว่าสองคนนั้นคงไม่ได้รักกันไปมากกว่าเรื่องของอำนาจ แต่นางก็ยังหวังให้คนสองคนที่เป็นสามีภรรยากัน อยู่ด้วยกันอย่างมีความสุขโดยไม่สนเรื่องของการเมือง

“เจ้าอยากรู้ไปทำไม”

“เอ่อ...หม่อมฉันเห็น...”

“อยู่กันสองคน เจ้าพูดธรรมดากับข้าเถอะ”

“จะดีหรือ” ลี่หรูหวั่นๆ ไม่กล้าล่วงเกินเชื้อพระวงศ์

“ดีสิ ข้าชอบ” หลิ่งอี้ยิ้มให้นาง เป็นรอยยิ้มเดียวกับวันที่เขาหลอกให้นางตอบตกลงแต่งงานด้วยไม่มีผิด แต่ลี่หรูก็ยังคงเคลิบเคลิ้มไปกับรอยยิ้มนี้เช่นเดิม

“ได้ๆ” ลี่หรูผู้ใจง่ายยังคงใจง่ายไม่เคยเปลี่ยน

“ข้าจะพาเจ้าไปกินของอร่อยๆ”

พอได้ยินคำว่าของอร่อย ลี่หรูก็ตาโต ลืมเรื่องของไท่จื่อเฟยไปหมดสิ้น หลิ่งอี้จับมือนางมากุมไว้ นางก็ไม่ขัดขืน การใช้อาหารมาหลอกล่อนางได้ผลจริงๆ ‘ตัวป่วนน้อยเอ๋ย เจ้าควรสนใจข้ามากกว่าชายาของผู้อื่นนะ’

หลิ่งอี้พาลี่หรูมากินอาหารที่โรงเตี๊ยมขึ้นชื่อของเมืองหลวง เจ้าของโรงเตี๊ยมออกมาต้อนรับพวกเขาด้วยตัวเอง

“ว้าว” เสียงลี่หรูดังขึ้นท่ามกลางอาหารมากมายบนโต๊ะ

“กินเถอะ” หลิ่งอี้ยิ้มอย่างพอใจที่ได้เห็นสีหน้าตื่นเต้นของตัวป่วนน้อย

“องค์ชาย...” ลี่หรูยังพูดไม่จบ หลิ่งอี้ก็พูดขัดขึ้นมา

“หลิ่งอี้ เรียกข้าว่าหลิ่งอี้”

“เอ่อ...จะดีหรือ” เรียกพระนามขององค์ชายตรงๆ เช่นนี้ มีโทษลบหลู่เบื้องสูงเชียวนะ

“เราอยู่กันสองคน เจ้าจะกลัวอะไร เรียกสิ”

ภายใต้รอยยิ้มของหลิ่งอี้ ลี่หรูก็พูดคำลบหลู่เบื้องสูงนั้นออกมา “หลิ่งอี้ ขอบคุณท่านมาก”

“อืม กินเถอะลี่หรูของข้า” หลิ่งอี้พยักหน้าพอใจและเริ่มลงมือกินอาหาร

ลี่หรูชะงักไปกับคำว่า ‘ลี่หรูของข้า’ นางรู้สึกว่าคำคำนี้ออกจะหวานเกินไป แต่ช่างเถอะ เขาอยากเรียกอะไรก็เรียกไป นางอยู่ตำหนักเขา ใช้เงินเขา แค่เรื่องเล็กน้อยนี้ก็ตามใจเขาเถอะ หลังจากที่นางตกลงกับตัวเองได้แล้วก็ลงมือจัดการอาหารตรงหน้าทันที

หลิ่งอี้ยิ้มกว้าง...ตัวป่วนน้อย หวังว่าเจ้าจะเชื่อฟังว่าง่ายเช่นนี้ไปเรื่อยๆ นะ